

Знищ мене

Автор:

[Тагері Мафі](#)

Знищ мене

Тагері Мафі

Знищ мене #1

Світ змінився. Хоча йому як і раніше байдуже до звичайних людей. Таких, як сімнадцятирічна Джульєтта. Щоправда, стосовно її нормальності можна посперечатися: вона вміє вбивати дотиком. Цей дар став для дівчини прокляттям. Вона – ідеальна зброя, якою так мріють заволодіти спецслужби. Але дівчина вперто відмовляється ставати знаряддям убивства в чіхось руках. Тому ті, хто прагне використати її, вдаються до брудних маніпуляцій: у камеру до дівчини саджають друга її дитинства, Адама. Проте все йде не за планом. Бо ці двоє вирішують здійснити дещо божевільне і смертельно небезпечно...

Тагері Мафі

Знищ мене

Моїм батькам і чоловікові,

бо, коли я сказала, що хочу торкнутися Місяця, ви взяли мене за руку, міцно пригорнули й навчили літати

* * *

Стежини дві, що розійшлись за гаєм...

І проясниться враз життя мое! —

А що, коли б я першою пішов?

А що, коли б я щастя там знайшов?...

Роберт Фрост. Необрана стежина [1 - Переклад Вікторії Івченко. (Прим. перекл.)]

Один

264 дні повної ізоляції.

Зі мною лише маленький записник, зламана ручка й числа, які я ще пам'ятаю. Вікно, чотири стіни. Шістнадцять квадратних футів простору. Двадцять шість літер алфавіту, жодну з яких я не вимовляла вже 264 дні.

Відтоді, як я бачила іншу людину, минуло 6336 годин. Вони повідомили: «У тебе буде

сусід».

Вони повідомили: «

За гарну поведінку».

Вони повідомили: «

Ти більше не будеш ізольована».

Вони – прихвосні «Відродження». Це організація, що мала б допомагати нашому приреченому суспільству. Ці люди забрали мене з батьківського дому й зачинили в дурці за те, чого я не можу контролювати. Нікого не гребе, що я не усвідомлювала, на що здатна. Не розуміла, що роблю.

Навіть не уявляю, де я.

Лише пам'ятаю, що мене прикували до сидіння наручниками й привезли сюди в білому фургоні, який був у дорозі 6 годин 37 хвилин. Пригадую, мене прив'язували до стільця.

Я не плакала, коли мене забирали.

Я знаю, небеса щодня опускаються трохи нижче.

Десь за моїм вікном сонце опускається в океан, бризкаючи багряним, червоним, жовтим й оранжевим. Мільйони листочків на сотнях різних гілок колишуться від вітру, вони тремтять в оманливій надії відлетіти на свободу. Порив вітру обірве їхні засохлі крила, лише щоб жбурнути додола під ноги солдатам, у яких база тут поблизу.

Науковці кажуть, дерев уже не так багато, як раніше. Вони говорять, колись трава була зеленішою. Хмари – білішими. Тоді сонце завжди світило так, як треба. Але в мене про ті часи смутні спогади. Я не дуже багато пам'ятаю з того, що було колись. Єдине існування, добре мені відоме, – це відлуння колишнього. Я притискаю свою долоню до невеликої скляної шибки й відчуваю знайому прохолоду. Ми тут самотні, ми обое існуємо, бо нема чогось іще.

Беру свою майже виписану ручку, у ній залишилося дуже мало чорнила, яке я навчилася розподіляти на кожен день, і дивлюся на неї. Передумую. Облишаю спроби щось записати. Мати однокамерницю, напевно, добре. Говорити до живої людини простіше. Я треную свій голос, розтягую губи, промовляючи знайомі слова, що видаються моему ротіві незнайомими. Тренуюся цілий день.

Здивована, що пам'ятаю, як говорити.

Я скручую свій маленький записник у м'ячика і жбурляю його в стіну. Сиджу на цих ледь прикритих тканиною пружинах, де змушена спати. Чекаю. Кидаю м'ячика туди-сюди й чекаю. Чекаю надто довго й засинаю.

Я розплющую очі й бачу перед собою пару очей, пару вуст, пару вух і пару брів.

Я придушую крик, порух негайно тікати, жах паралізує мої кінцівки.

- Ти хло-о-о-о...

- А ти дівчинка, - він піднімає одну брову. Відсувається від мого обличчя. Вишкірюється, не усміхаючись; мій погляд, сповнений безнадії й жаху, лине до дверей, які я намагалася відчинити вже стільки разів, що втратила й лік. Вони кинули до мене хлопця. Хлопця.

Господи.

Вони намагаються мене вбити.

Вони роблять це навмисно.

Щоб катувати мене, щоб знущатися з мене, щоб не давати мені спати ночами. Його оголені до ліктя руки повністю вкриті татуваннями. На брові бракує кільця. Напевно, вони забрали. Темно-сині очі, темно-каштанове волосся, крута лінія щелепи, струнке, треноване тіло.

Небезпечний. Страшний. Він мене лякає.

Він регоче, а я зістрибую з ліжка й забиваюся в куток. Він роздивляється мізерну подушку на вільному ліжку, що цього ранку з'явилося в камері. Матрац і заяложена ковдра сягають хіба половини його тіла. Він кидає оком на мое ліжко. Потім на своє. Однією рукою зсуває їх разом. Ногою попихає два металеві

каркаси на свою половину кімнати. Простягається на двох матрацах, підкладає мою подушку собі під спину. Я починаю тремтіти.

Закушую губу й відповзаю в темний куток.

Він украв мое ліжко, мою ковдру й мою подушку.

У мене залишилася тільки підлога.

Тепер я матиму лише підлогу.

Я ніколи не зможу забрати свої речі назад, бо надто налякана, просто паралізована страхом, у мене параноя.

- Тож, що з тобою сталося? Ти очманіла? Тому ти тут?

-

Він підводиться, щоб роздивитися мое обличчя. Знову регоче.

- Я не збираюся тебе кривдити.

Я не вірю йому.

- Як тебе звати? - питає він.

Я чую, як він роздратовано зітхає. Чую, як він крутиться на цьому ліжку, половина з якого колись була моєю. Я не сплю цілу ніч. Мої коліна підтягнуті до підборіддя, руки міцно охоплюють мое нікчемне тіло, а мое довге каштанове

волосся – єдина перепона між нами.

Я не спатиму.

Я не можу спати.

Я не можу знову чути ці крики.

Два

Пахне ранковим дощем.

У кімнаті важкий дух мокрого каменю й розритого ґрунту; повітря сире й наповнене запахами землі. Я глибоко вдихаю й навшпиньки підходжу до вікна, лише щоб притиснутися носом до холодної поверхні. Щоб відчути свій подих на склі. Заплющити очі й послухати м'яке накрапання, що пробивається крізь вітер. Дощові краплі – мое єдине нагадування про те, що у хмар б'ється серце. Що в мене також б'ється серце.

Я завжди думаю про краплі.

Я думаю, як вони падають додолу, збиваючи п'яти, ламаючи ноги, чому вони забувають парашути, стрибаючи з неба назустріч непевній долі. Немов хтось витрушує свої кишені над землею і йому, цьому комусь, однаково, де падає їхній вміст, йому однаково, що краплини луснуть, коли вдаряться об землю, що вони розіб'ються, впавши додолу, що люди проклинають ті дні, коли краплини наважуються постукати в їхні двері.

Я – краплина дощу.

З вікна я бачу, що ми недалеко від гір і, безумовно, десь біля води, але тепер усюди біля води. Я лише не знаю, на якому ми боці. До якого напрямку повернуті. Я мружусь у вранішньому світлі. Хтось знову підняв сонце і приколов його на небі, але щодня воно опускається трохи нижче, ніж напередодні. Сонце немов не надто уважні батьки, які помічають лише те, що видно. Воно ніколи не бачить, як його відсутність змінює людей. Як у темряві ми стаємо іншими.

Раптове шарудіння означає, що однокамерник прокинувся. Я обертаюся, немов мене знову застали за крадіжкою їжі. Це сталося лише раз, і батьки не повірили, коли я сказала, що крапа не для себе, що намагаюся врятувати вуличних кішок за рогом, але батьки не могли й подумати, що я аж такою мірою людина, щоб турбуватися про якесь кошеня. Тільки не я. Не

така, як я. Надалі вони ніколи не вірили тому, що я говорила. Саме тому я тут.

Мій однокамерник розглядає мене. Він спав повністю одягнений. На ньому темно-синя футболка й солдатські штани кольору хакі, заправлені в чорні черевики до гомілок.

Дрантя прикриває мої кістки, троянди пломеніють на обличчі.

Він розглядає мое тіло, його погляд повзе так повільно, що змушує мое серце калатати. Я ловлю трояндові пелюстки, коли вони опадають з моїх щік, пливуть навколо мене, видаючи мое нікчемне боягузтво.

Я хочу сказати: перестань дивитися на мене.

Перестань торкатися мене своїм поглядом, тримай свої руки при собі, будь ласка, будь ласка, будь ласка.

– Як тебе звати?

Порух його голови розколює землю навпіл.

Я завмираю. Моргаю й затамовую дух.

Він поворухнувся, і мої очі розлітаються на тисячі шматків, що рикошетять по кімнаті, полюючи на мільйони образів, мільйони митей, застиглих у часі. Поступово мерехтіння картинок припиняється; нагло зупинені в мертвому просторі спогади перетворюються на сумніви, вихор спогадів-сумнівів крає мою душу.

Один різкий подих – і я повертаюсь назад у реальність.

– Чому ти тут? – запитую я в тріщин бетонної стіни. 14 тріщин на 4 стінах тисячі відтінків сірого. Підлога, стеля – усе з однієї брили каменя. Убогі каркаси ліжок, зварені зі старих водопровідних труб. Маленький квадрат віконця: скло надто товсте, його не розіб'єш. Мої сподівання вичерпано. Перед очима все пливе, вони болять. Пальці поволі скрадаються холодною підлогою. Я сиджу на підлозі, тут смердить кригою, металом і брудом.

Мій однокамерник навпроти, він підігнув ноги під себе, немов його черевики занадто блискучі для цього місця.

– Ти боїшся мене, – байдуже кидає він.

Мої пальці стискаються в кулаки.

– Боюсь, ти помиляєшся.

Можливо, я й брешу, але це не його справа.

Він пирхає, і відлуння зависає в мертвому повітрі поміж нами. Я не повертаю голови. Не відповідаю на погляд, що свердлить мене до кісток. Я хапаю зужитий кисень камери й зітхаю. У мене в горлі застрягло щось знайоме, щось, що я вже навчилася ковтати.

Двічі стукнули у двері, і я опановую себе. Він негайно підводиться.

– Ніхто не прийде, – повідомляю я. – Це лише сніданок. 264 сніданки, і я досі не знаю, з чого вони зроблені. Ця бовтанина завжди смердить так, немов туди напхали забагато хімії; безформний кусень, що постійно впадає в крайнощі. Іноді він надто солодкий, іноді надто солоний, але завжди смакує огидно.

Найчастіше я надто голодна, щоб помічати різницю.

Я чую, як він якусь мить вагається, перед тим як попрямувати до дверей. Він відчиняє невеликий отвір, визирає через нього у світ, якого більше не існує.

– Чорт! – однокамерник майже перекидає тацю, просунувши її через отвір, і прикладає долоню до сорочки. – Чорт, чорт!

Стискає пальці в міцний кулак і скрегоче зубами. Він обпік руку. Я попередила б його, якби він тільки мене слухав.

– Потрібно почекати три хвилини, перед тим як торкатися таці, – повідомляю я стіну. І не дивлюся на ледь помітні шрами, що вкривають мої маленькі руки, – сліди опіків, про які нікому було мене попередити. – Думаю, вони роблять це навмисно, – додаю спокійно.

– О, так сьогодні панна заговорила?

Здається, він сердитий. Його очі спалахують перед тим, як він відводить їх, і я розумію, що, напевно, він більше збентежений, ніж лютий. Це ж крутий хлопець. Надто крутий, щоб робити дурні помилки перед дівчиськом. Надто крутий, щоб виказувати свій біль.

Я стискаю вуста й дивлюся на маленький квадрат, який вони називають вікном. Тварин залишилося небагато, але я чула розповіді про птахів, що вміють літати. Можливо, одного дня я побачу таку пташку. Тепер частенько верзуть абищо, але за останні кілька років я чула, і не від одного, що вони справді бачили пташку, яка летіла. Тож я дивлюся у вікно.

Сьогодні буде пташка. Вона буде білою з золотавими, схожими на корону пір'їнами на голівці.

Вона летітиме. Сьогодні буде пташка. Сьогодні буде... Його рука.

На мені.

Два кінчики

двох пальців ледь торкаються мого вкритого одягом плеча менше ніж на секунду, і кожен м'яз, кожна жилка мого тіла дзвенять від напруги, зв'язуються у вузли, що стискають хребта. Я стою дуже спокійно. Я не рухаюся. Я не дихаю. Можливо, якщо я ніколи не рухатимуся, це відчуття залишиться назавжди.

Іноді мені здається, що самотність усередині мене ось-ось почне сочитися через шкіру, а іноді я не певна, чи ридання, крик або сміх до істерики щось вирішать. Іноді мене доводить до відчаю потреба торкатись і щоб торкалися мене, і відчуваю, що майже напевно я зірвуся в прірву альтернативного всесвіту, звідки вже ніхто мене не витягне.

Здається, це цілком можливо.

Я волала роками, і ніхто ніколи мене не чув.

– Хіба ти не голодна? – його голос тепер спокійніший, навіть трохи стурбований.

– Ні.

Це слово злітає з моїх вуст, воно лише трохи голосніше за обірваний подих; і я обертаюся. Не маю цього робити, але роблю, і він дивиться на мене. Розглядає мене. Його вуста ледь розтулені, руки-ноги підібрані, а вії опускаються, ховаючи збентеження.

Щось б'є мене в шлунок.

Його очі. Щось не так з його очима.

Я закриваю світ. Замикаю його. Повернути ключ так важко. Темрява ховає мене у своїх складках.

- Гей...

Мої очі різко розплющуються. Ці два розбитих вікна у зовнішній світ наповнюють мій рот битими скалками скла.

- Що таке? - йому не вдається зробити так, щоб голос звучав рівно, тривожна спроба здаватися апатичним зазнала невдачі.

Я концентруюся на прозорому квадраті, що вклинився між мною та моєю свободою. Я хочу розбити це конкретне буття, перетворити його на небуття. Я хочу бути більшою, кращою, сильнішою.

Я хочу бути пташкою, що полетить геть.

- Що ти пишеш? - однокамерник знову говорить.

- Чому ти не відповідаєш мені?

Він надто близько. Надто близько. Надто близько. Ніхто ніколи не був достатньо близько.

Я притлумлюю подих і чекаю, доки він відійде, як усі інші в моєму житті. Концентруюся на вікні й обіцянці того, що може статися. Обіцянці чогось величного, чогось більшого, якоїсь причини, чому це божевілля заповонило мої кістки, якогось пояснення, чому я не можу зробити хоч щось, не зруйнувавши всього. Буде пташка. Вона буде біла з золотавими, схожими на корону пір'їнами на голівці. Вона летітиме. Буде пташка. Вона буде...

- Гей...

- Ти не можеш мене торкатися, - шепочу я. Брешу. Цього я не говорю йому. Він може мене торкатися, цього я не скажу йому ніколи. Будь ласка, торкайся мене, це те, що я хочу йому сказати.

Але дещо трапляється з людьми, які мене торкаються. Дивні речі. Погані речі.

Смертельні.

Я не пригадую тепла обіймів. Мої руки ломить від криги самотності. Рідна мати не могла пригорнути мене. Батько ніколи не грів моїх змерзлих рук. Я живу у світі порожнечі.

Привіт.

Світе.

Ти забудеш мене.

Стук, стук.

Однокамерник підстрибує.

Час брати душ.

Три

Двері відчиняються в безодню.

Там немає ні кольору, ні світла, ні обіцянки чогось іншого, крім жаху на іншому боці. Ні слів. Ні напрямку. Просто відчинені двері, які щоразу означають одне й те саме.

У мого однокамерника є питання.

– Що за чорт? – він переводить очі від мене на цю ілюзію втечі. – Вони нас відпускають?

– Час до душу.

– До душу? – Його голос уже не такий жвавий, але ще досі допитливий.

– У нас небагато часу, – кажу я йому. – Нам потрібно поспішати.

– Чекай, що?

Він тягнеться до моєї руки, але я вислизаю.

– Але там немає світла, навіть не видно, куди йти...

- Швидко. - Я фокусую свій погляд на підлозі. - Тримайся за край моєї сорочки.

- Про що ти говориш...

На віддалі лунає сирена. За секунду гудіння вже ближче. Скоро вся камера вібруватиме від попередження, а двері знову зачиняться. Я хапаю його за сорочку й витягую в темряву за собою.

- Не. Говори. Нічого.

- Ал...

- Нічого, - сичу я. Тягну його за сорочку і веду за собою, у темряві намагаючись шлях лабіринтами цієї дурки.

Це в'язниця. Вони нас майже не годують, і ми бачимо одне одного лише в рідкісних спалахах світла, що пробиваються крізь скляні щілини, які тут вважаються вікнами. Ночі позначені криками й надривними зітханнями, стогонами й змученими зойками, звуками того, як ламаються кістки й роздирається плоть, а чи робиться це з примусу чи з власної волі - цього я ніколи не дізнаюся. Перші три місяці мені складав компанію сморід власного тіла. Ніхто ніколи не говорив мені, де розташовуються ванни й душі. Ніхто ніколи не показував мені, як працює ця система. Ніхто ніколи не говорить до тебе, хіба що вони повідомляють щось погане. Ніхто тебе не торкається. Хлопці й дівчата ніколи не перетинаються.

До вчора.

Це не може бути випадковість.

Мої очі починають звикати до цієї штучної ночі. Пальці намагаються шлях через шорсткі коридори, а однокамерник не промовляє ні слова. Я майже пишаюся ним. Він приблизно на фут вищий за мене, його тіло міцне, тверде, м'язисте й струнке, як і має бути в когось мого віку. Світ ще не зламав його. Отака неусвідомлена свобода.

- Що...

Я трохи сильніше тягну його за сорочку, щоб утримати від зайвих розмов. Ми ще не пройшли коридор. Почуваюся дивно, немов захищаю його, цю людину, яка, напевно, може подужати мене двома пальцями. Він поки що не розуміє, що легковажність робить його вразливим. Він не усвідомлює, що вони можуть убити його без причини.

Я вирішила не боятися його. Я вирішила, що його вчинки більше дивацтво, ніж справжня загроза.

Колись я знала хлопця з такими ж блакитними очима, і спогади не дозволяють мені ненавидіти його.

Можливо, я хочу мати друга.

Ще шість футів – і стіна стає не шорсткою, а гладенькою, і ми повертаємо праворуч. Два фути вільного простору, доки ми сягаємо дерев'яних дверей зі зламаною ручкою, з яких стирчить купа скалок. Перечекаємо три удари серця, щоб упевнитися, що ми самі. Один фут уперед до внутрішніх дверей. Один обережний оберт на місці, без мети, просто, щоб зорієнтуватися.

- Сюди, - шепочу я.

Я тягну його повз ряди душів і нишпорю по підлозі, щоб знайти шматочок мила біля стоків. Я знаходжу два шматки, один вдвічі більший за другий.

- Протягни руку, - говорю я в темряву. - Воно слизьке.

Не впусти. Мила небагато, сьогодні нам пощастило.

Кілька секунд він нічого не відповідає, і я починаю хвилюватися.

– Ти ще тут? – мені спадає на думку: а раптом це пастка? Такий план. Раптом його прислали вбити мене в мороці цього тісного закутка? Я ніколи насправді не знала, що вони збираються робити зі мною в дурці, я не знала, чи ізолювати мене для них достатньо, але я завжди припускала, що вони будь-якої миті можуть мене прикінчити. Це здається дуже ймовірним.

Не можу сказати, що я на це не заслуговую.

Я тут за те, чого ніколи не хотіла скоїти, але, здається, нікого не турбує, що то був нещасний випадок.

Я не чую, щоб десь лилася вода з душу, і мое серце завмерло. Тут рідко буває людно, але зазвичай хоч хтось та є, один чи двоє. Я зробила висновок, що мешканці моєї дурки або справді божевільні й не можуть дійти до душу, або їм плювати на власну гігієну.

Я важко ковтаю слину.

– Як тебе звати? – його голос розколює повітря й припиняє мій потік свідомості. Я чую, що він дихає набагато ближче, ніж був до цього. Мое серце шаленіє; не знаю чому, але я просто не можу це контролювати.

– Чому ти не скажеш свого імені?

– Твоя долоня розкрита? – запитую я. У роті пересохло, а голос хрипкий.

Він обережно подається вперед, і я майже боюся дихати. Його пальці тягнуться по зношеній тканині одягу, який мені ніколи не належав, і мені вдається видихнути. Доки він не торкається моєї шкіри. Доки він не торкається моєї шкіри. Це, здається, має бути таємницею.

Моя зношена футболка пралася в жорсткій воді цієї установи стільки разів, що вона немов тоненький мішок на моїй шкірі.

Я перекидаю йому в руку більший шматок мила й навшпиньки відходжу назад.

– Я ввімкну для тебе душ, – обережно пояснюю я, намагаючись не підвищити голос, щоб не почули інші.

– Що мені робити з одягом? – його тіло досі надто близько до мене.

Я тисячу разів кліпаю в темряві.

– Потрібно його зняти.

Він тихо сміється, це чимось схоже на вдоволене зітхання.

– Ні, це я знаю. Я маю на увазі, що мені робити з ним, доки я в душі?

– Намагайся його не намочити.

Він глибоко зітхає.

– Скільки в нас часу?

– Дві хвилини.

– Господи Ісусе, чому ти не сказала, що...

Я відкриваю його душ одночасно з моїм, і ці скарги поглинає звук розхитаних кранів, схожий на розрив кулі.

Мої рухи механічні. Я робила це стільки разів, що вже запам'ятала найефективніший спосіб помитися й розподілити мило по шкірі так, щоб вистачило й на волосся. Тут немає рушників, тож фокус полягає в тому, щоб надто змокнути. Якщо все-таки це станеться, то так повністю й не висохнеш і наступний тиждень помиратимеш від застуди. Кому-кому, а мені це добре

відомо. Через 90 секунд я відтискаю своє волосся й знову одягаю свій зношений одяг. Тенісні туфлі – моя єдина річ, що ще гарно збереглася. Ми тут небагато ходимо.

Однокамерник слідує за мною майже відразу. Я із задоволенням відзначаю, що він швидко вчиться.

– Тримайся за край моєї сорочки, – інструктую я. – Нам потрібно поспішати.

Його пальці легенько торкаються моєї спини, і я закушую губу, щоб притлумити стогін. Майже зупиняюся. Ніхто ніколи не клав руки близько до мого тіла.

Мені потрібно поспішати вперед, тож його пальці відтягує назад. Він перечепився за щось, намагаючись встигнути за мною.

Коли ми нарешті знову зачинені в чотирьох стінах клаустрофобії, однокамерник не припиняє дивитися на мене. Я скручуюся в кутку. Мої ліжко, ковдра й подушка досі в нього. Я пробачаю йому його невігластво, але, можливо, до дружби нам ще далеко. Можливо, я поквапилася допомогти йому. Можливо, він тут лише для того, щоб принизити мене. Але якщо я не зігріюся, то захворю. Мое волосся досі вологе, а ковдра, у яку я звичайно його загортаю, на його боці кімнати. Можливо, я досі боюся його.

Я надто різко вдихаю, надто швидко роззираюся в тьмяному світлі дня. Однокамерник накидає дві ковдри на мої плечі.

Одну мою.

Одну свою.

– Вибач, я повівся як козел, – шепоче він до стіни. Він не торкається мене, і я

рада, що він цього не робить.

Він не повинен цього робити. Ніхто не повинен мене торкатися.

– Я Адам, – повільно промовляє він. Відходить від мене і починає давати лад у кімнаті. Однією рукою він штовхає ліжко на мою половину.

Адам.

Таке гарне ім'я. У мого однокамерника гарне ім'я.

Це ім'я мені завжди подобалося, але я не можу пригадати чому. Не гаючи часу, я залажу на ледь прикриті пружини мого матраца, я така виснажена, що навіть не відчуваю, як метал впивається в мою шкіру. Я не спала 24 години. Адам – гарне ім'я, це все, про що я можу думати, перш ніж втома здолає мое тіло.

Чотири

Я не божевільна.

Жах розриває мої повіки.

Тіло вкрите холодним потом, мозок плаває на хвилях відлуння болю. Перед очима йдуть кола, розчиняючись у темряві. Я навіть не уявляю, скільки проспала. Я не уявляю, чи мої марення налякали однокамерника. Іноді я голосно кричу вві сні.

Адам дивиться на мене.

Я важко дихаю, мені вдається підвестися. Натягую ковдри на тіло й усвідомлюю, що забрала його єдину надію зігрітися. Мені чомусь навіть не спадало на думку, що він може замерзнути так само, як і я. Я тремчу, але його силует на тлі темряви непорушний.

Говорити нічого.

– Тут ніколи не припиняються крики, чи як?

– Ні, – безглуздо відповідаю я. Трохи червонію і рада, що надто темно, щоб він це помітив. Він мав чути мої крики.

Іноді здається, що мені краще ніколи не спати. Іноді здається, якщо я залишатимуся дуже-дуже спокійною, якщо зовсім не рухатимуся, щось зміниться. Може, якщо замру я, замре й біль. Я не зрушу й на дюйм.

Якщо завмерти, не станеться нічого поганого.

– З тобою все гаразд? – в Адама стурбований голос. Я роздивляюся його стиснуті кулаки, насуплене чоло, напружену щелепу. Це та сама людина, що вчора відібрала мое ліжко й ковдру і яка зосталася без ковдри сьогодні. Такий зухвалий і безтурботний лише кілька годин тому; такий дбайливий і прибитий зараз. Мене лякає, що це місце так швидко його ламає. Я здогадуюся, що він чув, доки я спала.

Мені шкода, що я не можу вберегти його від жаху.

Щось розбивається; здаля долинають болісні зойки. Ці кімнати глибоко в бетоні, стіни товщі за підлогу, а стеля розрахована на те, щоб не пропускати звук. Якщо я чую цю агонію, то вона нездоланна. Щоночі в цій будівлі лунають інші звуки, яких я не чую. Щоночі я думаю, хто наступний, може, я.

– Ти не божевільна.

Я підвожу погляд. Він виструнчився, його очі зосереджені та ясні, дарма що пелена пільми накриває нас. Він глибоко вдихає.

– Я думав, тут усі божевільні, – продовжує він. – Думав, що вони зачинили мене з психами.

Я рвучко хапаю кисню.

– Дивно. Я теж так думала.

2

3 секунди минає.

Він усміхається так широко, так радісно, так щиро, що мое тіло здригається, немов від несподіваного гуркоту грому. Я не бачила усмішки 265 днів.

Адам підводиться.

Я простягаю йому ковдру.

Він бере її лише для того, щоб щільніше загорнути нею мое тіло, і щось несподівано клекоче в моїх грудях. Легені прохромлені, вони стискаються, і я вирішую зовсім не рухатися, доки він говорить.

– Щось не так?

Мої батьки перестали торкатися мене, коли я навчилася повзати. Я змушувала своїх однокласників ридати, лише взявши їх за руку. Учителі відсаджували мене окремо, щоб я не кривдила інших дітей. У мене ніколи не було жодного друга. Я ніколи не знала тепла материнських обіймів. Я ніколи не відчувала батьківського поцілунку. Я не божевільна.

– Нічого.

Ще п'ять секунд.

– Можна сісти коло тебе?

–

– Ні, – я знову дивлюся на стіну.

Він стискає й розтискає щелепу. Проводить рукою по волоссю, і я вперше помічаю, що він без сорочки. У цій кімнаті так темно, що я можу розрізнити лише обриси й контури його силуету; місяць освітлює простір камери через маленьке віконце, я бачу, як з кожним рухом напружуються м'язи його рук, і мене несподівано обсипає жаром. Полум'я проходить моєю шкірою, вогонь вибухає в шлунку. Кожна риса його тіла наповнена силою, кожна поверхня якимось чином світиться в темряві. За свої сімнадцять років я ніколи не бачила нікого подібного. У сімнадцять років я ніколи не говорила з хлопцем свого віку.

Я заплющую очі й змушую себе заспокоїтися.

Чую скрип його ліжка, стогін пружин, коли він сідає. Опускаю очі й роздивляюся підлогу.

– Ти, напевно, замерз.

– Ні, – він надсадно зітхає. – Насправді я палаю.

Я схоплююся так швидко, що ковдри падають на підлогу.

– Ти хворий?

Я роздивляюся його обличчя, намагаючись помітити сліди лихоманки, але не підходжу ближче.

– Відчуваєш запаморочення? Суглоби ломить?

Намагаюся пригадати свої симптоми. Я тиждень була прикута до ліжка. Могла лише доповзти до їжі та впасти в неї обличчям. Навіть не знаю, як мені вдалося вижити.

– Як тебе звати? Він питав уже тричі.

– Ти можеш бути хворим, – це все, що я можу сказати.

– Я не хворий. Мені просто спекотно. Я не звик спати одягненим.

У моєму шлунку спалахують метелики. Сором несподівано пече мою плоть. Я не знаю, куди дивитися.

Глибоке зітхання.

– Учора я був поганню. Я поведився з тобою як ідіот, вибач.

Я не повинен був так чинити.

Мені доводиться витримати його погляд.

Його очі – кобальт ідеальної форми, сині, немов свіжий синець, чисті, глибокі й рішучі. Його щелепа стиснута, а обличчя напружене. Він думав про це всю ніч.

– Усе гаразд.

– То чому ти не скажеш свого імені? – він подається вперед, а я завмираю.

Я тану.

Бурмочу.

– Джульетта. Мое ім'я Джульетта.

Його вуста розтягуються в усмішці, що ламає мені хребет. Він повторює мое ім'я, немов слово, що йому подобається. Полонить його.

П'ять

Я не знаю, коли це почалося.

Я не знаю, чому це почалося. Я нічого не знаю, крім криків.

Моя мати кричала, коли зрозуміла, що більше не може мене торкатися. Батько кричав, коли зрозумів, що я зро біла з матір'ю. Батьки кричали, коли зачинили мене в кімнаті, і сказали, що я маю бути вдячна. За їхню їжу. За їхнє гуманне ставлення до такої почвари, що насправді не може бути їхньою дитиною, за те, що вони лінійкою ви мірювали дистанцію, на якій я мала триматися.

Вони казали, я зруйнувала їхні життя.

Вкрала їхнє щастя. Позбавила свою матір надії знову мати дітей.

Чи я не розумію, що зробила те, про що вони просили. Чи я не розумію, що зруйнувала все.

Я так старалася виправити те, що зруйнувала. Щодня я намагалася бути такою, якою хотіли вони. Увесь час я прагла стати кращою, але так і не здужала цього зробити.

Єдине, що я знаю тепер, – науковці помиляються. Світ плаский.

Знаю, бо мене кинули на край цього плаского світу, і сімнадцять років я намагалася видряпатися, залізти на зад. Але неможливо перемогти силу тяжіння, коли ніхто там, нагорі, не хоче подати тобі руки.

Коли ніхто не хоче ризикувати торкатися тебе.

Сьогодні сніжить.

Бетон холодніший і жорсткіший, ніж звичайно, але для мене ліпше вже цей холод, ніж затхла вогкість літніх днів. Літо немов пічка повільної дії, що змушує все навколо постійно варитися при однаковій температурі. Воно обіцяє мільйон

гарних прикметників лише для того, щоб під час обіду тицьнути тебе носом у сморід і нечистоти. Я ненавиджу спеку, ненавиджу липкий піт на спині. Я ненавиджу безнадію сонячної погоди, сонце надто сконцентроване на собі, щоб помітити ті нескінченні години, які ми проводимо в його присутності. Сонце таке зарозуміле, воно завжди залишає світ, лише коли саме втомлюється від нас.

Місяць – приємніша компанія.

Він ніколи не йде. Місяць завжди там, угорі, спостерігає, стоїть непохитно, знає нас у наші світлі й темні години, завжди змінюється, як і ми. Щодня він – це інша версія себе. Іноді слабкий і блідий, іноді сильний і яскравий. Місяць розуміє, що значить бути людиною.

Невпевненою. Самотньою. Створеною з недосконалостей. Я так довго дивилася у вікно, що забула про все на світі. Простягла руку, щоб спіймати сніжинку, і стисла в жменю морозне повітря. Порожне.

Я хочу аж до зап'ястка увігнати свій кулак у вікно. Лише щоб відчутти хоч щось.

Лише щоб відчутти себе людиною.

– Котра година?

Мої очі на мить заплющуються. Його голос повертає мене у світ, який я намагаюся забути.

– Я не знаю, – відповідаю йому. Я не знаю, котра година. Я не уявляю, який це день тижня, який тепер місяць і чи справді нині та пора року, яка мала б бути.

Пір року більше не існує.

Тварини помирають, птахи не літають, зерно важко проростає, майже не цвітуть квіти. Погода нестабільна. Іноді взимку може вдарити 33 градуси морозу. Ні з того ні з сього все засипає снігом. Ми більше не можемо вирощувати достатньо їжі, забезпечувати тваринам ті рослини, які їм потрібні на харч, не можемо прогородувати людей. До того, як до влади прийшло «Відродження», населення

вимидало загрозливими темпами, а вони обіцяли, що знайдуть розв'язання наших проблем. Тварини так відчайдушно хочуть їсти, що ідять усе підряд, а люди так хочуть їсти, що ідять отруєних тварин. Ми вбиваємо себе, намагаючись вижити. Усе міцно пов'язане: погода, рослини, тварини та люди. У природі точиться війна, бо ми знищили екосистему. Знищили атмосферу. Знищили тварин. Наших менших братів.

Відродження обіцяло все виправити. Але хоч за нового режиму екологічна ситуація трохи поліпшилася, тепер більше людей помирає від зарядженого пістолета, ніж від порожнього шлунка. Стає гірше.

- Джульетто?

Мої думки перемикаються.

Його очі насторожені, стурбовані, він роздивляється мене.

Я відводжу погляд.

Він прочищає горло.

- Тож, м-м, вони годують нас один раз на день?

Після його запитання наші погляди линуть до невеликого отвору в дверях.

Я підгинаю коліна до грудей, щоб втримати свої кістки на матраці. Я дуже-дуже спокійна, я майже не помічаю, як метал впивається в мою шкіру.

- Тут немає якоїсь системи харчування, - відповідаю йому. Мій палець вимальовує візерунок на жорсткій ковдрі. - Зазвичай дещо перепадає вранці, але немає гарантій, що буде ще щось. Іноді... нам може пощастити.

Мої очі линуть до прорубаного в стіні вікна. Рожеві й червоні промені заливають кімнату, і я знаю, що це новий початок. Початок того самого кінця. Ще один день.

Можливо, сьогодні прилетить пташка.

- Тож це все? Один раз на день відчиняються двері, щоб люди зробили свої справи, і, можливо, якщо нам пощастить, нас погодують. Це все?

Біла пташка з золотавими, схожими на корону пір'їнами на голівці. Вона летітиме.

- Немає... групової терапії? - він майже регоче.

- Доки ти не з'явився, 264 дні я не вимовила жодного слова.

Його мовчанка багато про що говорить. Я майже бачу й відчуваю, як на його плечі лягає відчуття провини.

- Як довго ти тут будеш? - нарешті питає він.

- Я не знаю.

Механічний звук скрип / стогін / вереск на віддалі. Мое життя - це чотири стіни втрачених можливостей, залитих у бетонні форми.

- Що з твоєю родиною? - у його голосі справжній жаль, немов він уже знає відповідь на своє питання.

- Чому ти тут? - я звертаюся до своїх пальців, уникаючи його погляду. Я так вдумливо вивчала свої руки, що знаю кожен поріз і синець на шкірі. Маленькі

руки. Тонкі пальці. Я стискаю їх у кулаки, щоб зняти напругу. Він досі мовчить.

Я підводжу погляд.

– Я не божевільний, – це все, що він відповідає на моє питання.

– Ми всі так говоримо, – я підводжу голову й повертаю її на дюйм. Закушую губу. Мої очі вже нічого не розрізняють, але досі дивляться у вікно.

– Чому ти ввесь час дивишся надвір?

Я не звертаю уваги на його питання. Справді. Так дивно, з кимось розмовляти. Дивно, що потрібно концентрувати енергію, щоб рухати губами, утворювати слова, пояснювати свої дії. Так довго цим ніхто не цікавився. Так довго ніхто не розглядав мене досить близько, щоб цікавитися, чому я дивлюся у вікно. Ніхто не сприймав мене за рівну. Але, знову ж таки, він ще не знає,

мій секрет. Я думаю, як довго це триватиме, доки він піде своєю дорогою.

Я забула відповісти, і він досі мене розглядає.

Я заводжу пасмо волосся за вухо лише для того, щоб струсити свої думки.

– Чому ти так витріщаєшся?

Його очі – два мікроскопи, що вивчають клітини моєї істоти.

Уважно, допитливо.

– Я зробив висновок: єдина причина, чому вони кинули мене в камеру до дівчини, – це та, що ти божевільна. Думав, так вони намагаються змучити мене, зачинивши з психопаткою. Думав, ти – моє покарання.

– Тому ти вкрав моє ліжко – щоб показати свою силу. Поставити ультиматум. Напасти першим.

Він заплющує очі. Стискає й розтискає пальці, перед тим як потерти ними шию ззаду.

– Чому ти мені допомогла? Як ти знала, що я тебе не скривджу?

Я рахую свої пальці, щоб упевнитися, що вони досі на місці.

– Я не...

– Ти не допомогла мені чи не знала, що я тебе не скривджу?

– Адаме, – мої вуста огортають звук його імені. Дивно відчувати, як мені подобаються прості знайомі звуки, що злітають з мого язика.

Він завмирає майже так само, як і я. Заплющує очі, його обличчя міниться якимось новим почуттям, яке я не можу визначити.

– Так?

– Як там? – я запитую, вимовляючи кожне слово тихіше за попереднє. – Надворі?

Гірше?

Біль спотворює правильні риси його обличчя. Він відповідає за кілька ударів серця. Зиркає на вікно.

– Чесно? Не певний, де краще, тут чи там.

Я простежую за його поглядом до шматка скла, що відгороджує нас від реальності, і чекаю, доки розтуляться його вуста, щоб щось вимовити; чекаю, доки він почне говорити. Потім намагаюся зафіксувати, як його слова стрибають в імлі моєї свідомості, затуманюючи почуття, застилаючи очі, притлумлюючи концентрацію.

Ти знала про міжнародний рух? Запитує Адам.

«Ні, я не знала», – кажу йому. Я не розповідаю йому, що мене виволокли з дому три роки тому. Я не кажу, що мене схопили за сім років від початку проповідей «Відродження» і за чотири місяці після того, як вони стали контролювати все. Я не кажу йому, як мало знаю про наш новий світ.

Адам говорить, «Відродження» здобуло вплив у кожній країні, готуючись до тієї миті, коли зможе взяти їхніх лідерів під свій контроль. Він розповідає, що заселену землю розділили на 3333 сектори, і кожен сектор тепер контролює певний Представник Влади.

Ти знаєш, що вони брехали нам? Питає мене Адам.

Ти знаєш, що Відродження говорило, що хтось має контролювати ситуацію, хтось має врятувати суспільство й відновити мир? Ти пам'ятаєш, як вони казали, що знищити всіх опозиціонерів – це єдиний шлях до миру?

Ти знаєш це? Питає мене Адам.

І тут я киваю. Тут я говорю «так».

Це я пам'ятаю. Лють. Бунти. Шаленство.

Мої очі заплющуються в підсвідомому намаганні заблокувати погані спогади, але це марне зусилля. Протести. Мітинги. Крики про допомогу. Я бачила, як жінки й діти помирали від голоду, бачила зруйновані, поховані в смітті будинки, випалені сільські пейзажі, єдиним плодом яких стали зогнілі тіла жертв. Я бачила мертве-мертве, і червоне, і багряне, і пурпурове, і найяскравішого відтінку улюбленої помади твоєї матері – усе перемішане в землі.

Аж яке все мертве.

«Відродження» намагається встановити свою владу над людьми, говорить Адам. Він говорить, «Відродження» бореться проти повстанців, які не приймають нового режиму. «Відродження» намагається вкоренитися як нова форма влади над міжнародною спільнотою.

А я думаю, що сталося з людьми, яких колись бачила щодня. Що сталося з їхніми домітками, їхніми батьками, їхніми дітьми. Я думаю, скільки з них уже в землі.

Скількох замордували.

– Вони знищують усе, – говорить Адам, і його голос раптом починає звучати урочисто. – Усі книжки, артефакти, нагадування про людську історію. Кажуть, це єдиний спосіб все виправити. Почати спочатку. Кажуть, ми не можемо повторювати помилки попередніх поколінь.

Два

стуки

у двері, і ми обое схоплюємося на ноги, насильно повернуті до нашої похмурої реальності.

Адам запитально звів брову.

– Сніданок?

– Зачекай три хвилини, – нагадую йому. Ми добре приховуємо голод, до того як стукіт у двері ламає нашу гідність.

Вони навмисно змушують нас голодувати.

– Так, – на його вустах приязна усмішка. – Не хочу обпектися.

Він рвучко ступає вперед, аж повітря в камері пробігає вітерцем.

Я закам'яніла немов статуя.

– Я досі не розумію, – він промовляє це дуже тихо. – Чому ти тут?

– Чому ти так багато запитуєш?

Він наближається до мене, відстань між нами менше від фута, а я за 10 дюймів від самозаймання.

- У тебе такі глибокі очі, - він нахилиє голову. - Такі спокійні. Я хочу дізнатися, про що ти думаєш.

- Не треба, - мій голос тремтить. - Ти навіть не знаєш мене.

Він сміється, і це засвічує його очі.

- Я не знаю тебе.

- Не знаєш.

Він трусить головою. Сідає на своє ліжко.

- Правильно. Звісно, я тебе не знаю.

- Що?

- Твоя правда, - він переводить подих. - Можливо, я псих. Я відступаю на два кроки.

- Можливо.

Він знов усміхається, і мені хочеться запам'ятати його таким назавжди. Я хотіла б дивитися на вигин його вуст решту свого життя.

- Я не псих, і ти про це знаєш.

- Але ти не кажеш, чому ти тут, - зауважую я.

- І ти також.

Я опускаюся на коліна і затягую тацю через отвір. У двох олов'яних мисках парує якась невизначена маса. Адам опускається на підлогу навпроти мене.

– Сніданок, – говорю я і посуваю його порцію вперед.

Шість

Одне слово, дві губи, три, чотири, п'ять пальців в один кулак.

Один куток, двоє батьків, три, чотири, п'ять причин ховатися.

Одна дитина, двоє очей, три, чотири, сімнадцять років страху.

Зламана мітла, два люті обличчя, сердиті крики, замки на моїх дверях.

Подивися на мене – це все, що я хочу тобі сказати. Говори до мене. Зціли мене від цих сліз, уперше за все життя я хочу видихнути.

Минуло два тижні.

Два тижні невиразної рутини, два тижні нічого, крім рутини. Два тижні з однокамерником,

що не торкається мене. Адам пристосувався до системи. Він ніколи не скаржиться, ніколи нічого про себе не розповідає, продовжує надто багато запитувати.

Він гарно до мене ставиться.

Я сиджу біля вікна й дивлюся, як зіткнулися дощ, листя й сніг. Вони обертаються, танцюючи на вітрі, показуючи свою звичну хореографію неочікуваним глядачам. Солдати крокують через дощ, топчуть листя й опалий сніг під своїми ногами. Їхні руки в рукавицях, вони на зброї, що може випустити кулю за мільйона обставин.

Вони не переймаються тією красою, що падає з неба. Вони не розуміють, яка це свобода – відчувати весь світ на своїй шкірі. Їм усе одно.

А я шкодую, що не можу хапати ротом краплі дощу й напихати повні кишені снігу. Шкода, що я не можу прокладати стежки через опале листя й відчувати, як вітер щипає мене за носа. Замість цього я намагаюся прогнати розпач, стискаючи пальці, і все виглядаю пташку, яку бачу лише в снах. Колись птахи літали – так кажуть перекази. Перед тим як погіршився стан озонового шару, перед тим як шкідливі речовини змусили живі істоти мутувати в щось

інше. Кажуть, погода не завжди була такою непередбачуваною. Кажуть, птахи літали в небі, немов літаки.

Здається дивовижним, що маленька тварина досягла чогось такого ж складного, як людська інженерія, але можливість цього надто заманлива, щоб не вхопитися за неї. Майже десять років мені снилася та сама пташка, що пролітає через те саме небо. Біла пташка з золотавими, схожими на корону пір'їнами на голівці.

Це єдиний сон, що дарує мені спокій.

– Що ти пишеш?

Я кидаю оком на його кремезну фігуру, на його щирі усмішки. Не знаю, як він може усміхатися, незважаючи ні на що. Я думаю, чи може він зберегти такий образ, це особливе викривлення свого рота, що змінює все навколо. Уявляю, як він почуватиметься через місяць, і здригаюся від цієї думки.

Не хочу, щоб він закінчив, як я.

У порожнечі.

– Гей, – він знімає ковдру з мого ліжка й присідає біля мене й відразу обгортає тонкою тканиною мої ще тонші плечі. – З тобою все гаразд?

Я намагаюсь усміхнутися. Вирішую не відповідати на його запитання.

– Дякую за ковдру.

Він сідає біля мене й спирається спиною на стіну. Його плечі так близько, надто близько

Жар його тіла зігріває мене краще, ніж будь-яка ковдра. Мої суглоби ломить від гострого прагнення, відчайдушної потреби, яку я ніколи не була здатна задовольнити. Мої кістки благають про щось, чого я не можу собі дозволити.

Він дивиться на маленького записника, затиснутого в моїй руці, на зламану ручку, яку тримаю в кулаці. Я загортаю записника і скручую його. Я заштовхую згортка в тріщину в стіні. Роздивляюся ручку у своїй руці. Я знаю, він дивиться на мене.

– Ти пишеш книжку?

– Ні.

Ні, я не пишу книжку.

– Можливо, варто писати.

Я обертаюся, щоб зирнутися з ним, і відразу ж про це шкодую. Між нами менше ніж три дюйми, і я не можу поворухнутися, бо моє тіло знає лише, як завмирати. Кожен м'яз, кожен рух зв'язані, кожен хребець у моєму хребті – шматок криги. Я затамовую дух, мої очі розширюються, захоплені зненацька силою його погляду. Я не можу відвести очей, я не знаю, як відступати.

О.

Господи. Його очі.

Я брехала собі, відчайдушно заперечуючи неймовірне.

Я знаю його. Я знаю його. Я знаю його. Я знаю його.

Хлопець,

з яким ми були знайомі.

– Вони збираються знищити англійську мову, – говорить він. Його голос чіткий, спокійний.

Мені забиває дух.

– Вони хочуть усе створити заново, – продовжує він, – усе переінакшити. Зруйнувати те, що могло стати причиною наших проблем. Вони вважають, що нам потрібна нова, універсальна мова.

Він стишує голос. Опускає очі.

– Вони хочуть знищити все. Усі мови, що існували в людській історії.

– Ні! – мені перехопило дух. Перед очима попливли кола.

– Я знаю.

– Ні.

Цього я не знала. Він підводить погляд.

– Це добре, що ти записуєш усе. Одного дня те, що ти робиш, стане незаконним.

Я починаю труситися. Тіло несподівано потрапляє у вихор емоцій, мозок болить за світом, який я втрачаю, і за хлопцем, який мене не пам'ятає.

Ручка падає на підлогу, а я так міцно хапаю ковдру, що можу її розірвати. Холод ріже мою шкіру, жах наповнює вени. Я ніколи не думала, що стане аж так погано. Я ніколи не думала, що «Відродження» зайде аж так далеко. Вони

знищують культуру, красу різноманітності. Нові громадяни нашого світу перетворюються на звичайні номери, які легко пересунути, легко знищити за непослух.

Ми втрачаємо свою людськість.

Я накидаю ковдру на плечі, мене проймає дрож. Я нажахана тим, що не можу себе контролювати. Не можу заспокоїтись.

Він несподівано кладе руки на мою спину.

Його доторк пропікає мою шкіру через тканину, і я вдихаю так швидко, що, здається, легені зараз вибухнуть. У мені борються суперечливі почуття, я так відчайдушно

хочу наблизитись і так відчайдушно хочу втекти. Я не знаю, як відсунутися від нього.

Я не хочу, щоб він мене боявся.

– Гей.

Його голос такий лагідний, такий лагідний, такий лагідний. Його руки міцніші за всі кістки в моєму тілі. Він пригортає моє закутане тіло до своїх грудей, і я розбиваюся. Два, три, чотири, п'ятдесят тисяч шматочків почуттів пробивають моє серце, розтоплюються в краплях теплого меду, що зцілюють шрами моєї душі.

Єдина перепона між нами – ковдра, і він пригортає мене все ближче, тісніше, сильніше, аж я чую важкі удари молота його серця, а сила його рук навколо мого тіла паралізує. Його тепло розтоплює кригу, що скувала мене зсередини, і я тану, я тану, я тану, мої очі кліпають швидко-швидко, доки зовсім не заплющуються, і мовчазні сльози струменять обличчям. Єдине, чого я хочу, – це отак завмерти в його обіймах.

- Усе гаразд, - шепоче він. - У тебе все буде гаразд.

Правда ревнива. Ця курва ніколи не спить. Цього я йому не скажу. Зі мною ніколи не буде все гаразд.

Коли я відсуваюся від нього, у мені щось рветься. Я роблю це, бо мушу.

Мені в спину немов впинаються ножі. Ковдра плутається в ногах, і я майже звалююсь на підлогу, перш ніж Адам знову мене наздоганяє.

- Джульетто...

- Не треба мене торкатися.

Я не можу вдихнути, не можу ковтнути, мої пальці так тремтять, що я стискаю їх в кулаки.

- Не треба мене торкатися. Не треба.

Я дивлюся на двері.

Він зводиться на ноги.

- Чому?

- Просто не треба, - шепочу я до стін.

- Я не розумію, чому ти не говориш зі мною? Ти цілий день сидиш у кутку і пишеш свою книжку й навіть не дивишся на мене. У тебе є так багато сказати шматкові паперу, але ось я стою тут, а ти не хочеш мене пізнати. Джульетто, будь ласка...

Він хоче взяти мене за руку, але я відвертаюся.

- Чому б тобі не подивитися на мене? Я не збираюся тебе кривдити...

Ти не пам'ятаєш мене.

- Ти не знаєш мене, - мій голос рівний, байдужий; мої кінцівки онімили, немов ампутовані. - Ми живемо в одній кімнаті два тижні, і тобі може здатися, що ти мене знаєш, але це не так. Можливо, я справді божевільна.

- Ні, - говорить він крізь зціплені зуби. - Ти знаєш, що це не так.

- Тоді, можливо, божевільний ти, - я говорю обережно, повільно. - Бо один із нас псих.

- Це неправда.

- Скажи мені, чому ти тут, Адаме. Що ти робиш у божевільні, якщо ти не псих?

- Відколи тут, я запитую тебе те саме.

- Можливо, ти забагато питаєш.

Я чую, як він важко зітхає. Гірко сміється.

- Ми тут єдині живі істоти, і ти хочеш відгородитись і від мене також?

Я заплющую очі й концентруюся на своєму диханні.

- Ти можеш розмовляти зі мною. Лише не торкайся мене.

Сім секунд мовчання.

- Можливо, я хочу торкатися тебе.

П'ятдесят тисяч відтінків недовіри зрешетили мое серце. Божевільна спокуса, болить, болить, болить, відчайдушне прагнення того, чого я ніколи не зможу

мати. Я відвертаюся від нього, але брехня спадає з моїх вуст.

– Можливо, я цього не хочу.

Він видає різкий звук.

– Я такий тобі огидний?

Я обертаюся, його слова змушують мене забути про все. Він дивиться на мене, його обличчя похмуре, щелепи стиснуті, пальці зігнуті. Його очі немов два відра дощової води – глибокі, свіжі, чисті.

Зранені.

– Ти не знаєш, про що говориш, – я не можу дихати.

– Не можеш просто відповісти на питання? – він трусить головою й відвертається до стіни.

Мое обличчя немов застигла гіпсова маска, мої руки й ноги немов заповнені бетоном. Я нічого не відчуваю. Я ніщо. Я порожнеча. Я ніколи не поворухнуся. Я дивлюся на маленьку тріщину біля мого черевика. І дивитимуся на неї довіку.

Ковдри падають на підлогу. Світ пливе перед очима, мої вуха вловлюють кожен звук іншого виміру. Я заплющую очі, мої думки відлітають далеко, і спогади б'ють мене в самісіньке серце.

Я знаю його.

Я так намагалася припинити думати про нього.

Я так намагалася забути його обличчя.

Я так намагалася викинути його сині-сині очі з голови, але я знаю його, я знаю його, я знаю його, три роки минуло з того часу, коли ми бачилися востаннє.

Я ніколи не зможу забути Адама. Але він уже забув мене.

Сім

Я пам'ятаю телевізори, каміни й порцелянові зливальниці. Я пам'ятаю квитки в кіно, автостоянки й позашляховики. Я пам'ятаю перукарні й свята, жалюзі й кульбаби, запах свіжопрокладеного асфальту. Я пам'ятаю рекламу зубної пасти, леді на високих підборах й поважних джентльменів у ділових костюмах. Я пам'ятаю поштарів і бібліотеки і хлоп'ячі вокальні гурти і святкові кульки на новорічних ялинках.

Пригадую, мені було 10 років, коли нам довелося визнати, що дефіцит їжі існує, усе стало таким дорогим, що ніхто більше не міг собі дозволити нормальне життя.

Адам зі мною не розмовляє.

Можливо, це й на краще. Можливо, краще не сподіватися, що ми з ним можемо бути друзями, можливо, краще хай вважає, що не подобається мені зовсім, аніж дізнається, що подобається аж занадто. Можливо, він також приховує якийсь біль, але його таємниці мене лякають. Він не скаже, чому він тут. Хоч я теж не багато розповідаю про себе.

Минулої ночі спогаду про його обійми вистачило, щоб відігнати крики. Тепло лагідних обіймів, сила тренуваних рук, що збирають мене до купи, – це полегшення й звільнення від багатьох років самотності. За цей подарунок я ніколи не зможу йому віддячити.

Торкатися Джульетти майже неможливо.

Жах в очах моєї матері, мука на обличчі батька, вираз прихованого страху, що спотворив їхні риси. Цього я ніколи не забуду. Їхня дитина

монстр. Одержима дияволом. Огорнена п'яною. Нечиста. Огидна. Ліки, аналізи, медичні покази нічого не дали. Як і психіатричне обстеження.

«Вона ходяча зброя серед людей», – говорили вчителі. «Ми ніколи не бачили нічого подібного», – говорили лікарі. «Її треба забрати з вашого дому», – говорили поліціанти.

Мені було чотирнадцять, коли вони нарешті мене здихалися. Коли вони відступили й дивилися, як мене волочать геть за вбивство, яке я не знала, що можу скоїти.

Можливо, безпечніше зачинити мене в камері. Можливо, для Адама безпечніше ненавидіти мене. Він сидить у кутку, закривши обличчя руками.

Я ніколи не хотіла його скривдити.

Я ніколи не хотіла кривдити жодної людини, яка не кривдила мене.

Двері з грюкотом розчиняються, і п'ятеро людей вриваються в камеру, наставляючи на нас пістолети.

Адам скочив на ноги, а я немов закам'яніла. Забуваю вдихнути. Я вже так довго не бачила стільки людей, що миттєво тупію. Я мала б кричати.

– РУКИ ВГОРУ, РОЗСТАВИТИ НОГИ, МОВЧАТИ. НЕ РУХАЙТЕСЬ, І МИ ВАС НЕ ЗАСТРЕЛИМО.

Я досі непорушно застигла на місці. Я маю рухатися, підвести руки, розставити ноги, я маю згадати, як дихати. Хтось штовхає мене в шию.

Лунає ще одна команда, немов той собачий гавкіт, приклад чиеїсь гвинтівки б'є мене в спину, і мої коліна стукають, коли я падаю на підлогу. Я нарешті хапаю кисень із присмаком крові. Здається, Адам щось кричить, а мое тіло пронизує такий гострий біль, якого я ще ніколи не відчувала. Я не можу поворухнутися.

– Ти що, не зрозумів, СТУЛИ РОТА?

Боковим зором я бачу дуло пістолета за два дюйми від Адамового обличчя.

– ВСТАВАЙ, – підкований залізом черевик дає мені копняка під ребра – швидко, сильно, безжалісно. Я не можу ковтнути, здушені стогони трусять мое тіло.

– Я сказав, ВСТАВАЙ.

Другий удар у живіт – сильніше, швидше, безжалісніше.

Я не можу навіть видихнути.

Я змушую себе звестися на коліна й опираюся на стіну позаду себе, подаючись вперед, щоб віднайти рівновагу. Мої нутрощі омертвіли, кістки тріщать, шкіра, немов те сито, побита шпильками й голками болю. Нарешті вони прийшли мене добити.

Ось чому вони помістили Адама в мою камеру.

Адам тут, бо я виїжджаю, бо вони забули мене прикінчити вчасно, бо хвилини мого життя добігають кінця, бо сімнадцять років – забагато для цього світу. Вони збираються мене вбити.

Мені завжди було цікаво, як саме це станеться.

Хтось регоче.

– Подивіться на цей нікчемний шматок лайна.

Я навіть не знаю, чи це вони звертаються до мене. Усі сили йдуть на те, щоб тримати руки вгорі.

– Вона навіть не плаче, – додає хтось. – Зазвичай дівчата починають благати про милосердя.

Зі стелі на стіни починає стікати кров. Я думаю, чи довго ще зможу дихати. Я не розбираю слів, не розумію звуків, лише відчуваю, як кров приливає до голови, а губи наливаються, немов два шматки бетону, що я не можу зрушити. Мене штовхають уперед, приставляючи пістолет до спини. На мене падає підлога. Мої ноги летять у напрямку, куди я не встигаю ступити.

Сподіваюся, вони вб'ють мене швидко.

Вісім

Минуло два дні, перш ніж я здужала розплющити очі.

Збоку від мене в олов'яних мисках вода і якась їжа, і я тремтячими руками підношу цю холодну поживу до рота; тупий біль проходить крізь мої кістки, відчайдушна спрага стискає горло. Здається, ніщо не зламане, але один погляд під футболку доводить, що біль реальний. Синці – різнокольорові плями синього й жовтого, – їх боляче торкатися, і вони повільно загоюються.

Адама немає.

Я одна в кубі самотності, чотири стіни, не більш ніж десять футів у кожному напрямі, лише протяг свистить через маленький отвір у дверях. Я лише починаю уявляти різні жахіття, як двері з грукотом розчиняються. Охоронець із двома пістолетами на грудях оглядає мене з голови до ніг.

– Вставай.

Цього разу я не заперечую.

Сподіваюся, хоч Адам у безпеці. Сподіваюся, він не закінчить, як я.

– Іди за мною.

Голос охоронця голосний і глибокий, його сірі очі непроникні. На вигляд йому 25 років, біляве волосся обстрижене колом, короткі рукави закачані до плечей, військові татування на передпліччях, такі ж як в Адама.

О.

Господи.

Ні.

Адам проходить у двері повз білявого й вказує пістолетом на вузький передпокій.

– Рухайся.

Адам наставляє пістолет мені в груди.

Його очі незнайомі, якісь скляні й далекі, далекі-далекі.

Я немов обколена новокаїном. Онімела, мене немає, усі почуття та емоції зникли назавжди.

Я – стогін, якого не було.

Адам – солдат.

Тепер я відкрито дивлюся на нього, усі почуття зникли, мій біль – це крик, що відійшов від мого тіла. Ноги рухаються автоматично, вуста стиснуті, бо з цієї миті не буде більше слів.

Смерть буде звільненням від тих земних насолод, яких я зазнала.

Не знаю, скільки я йшла, доки мене не зупинив інший удар у спину. Я кліпаю проти такого яскравого світла, якого вже давно не бачила. Очі починають сльозитися, і я відвожу погляд від флюоресцентної лампи, що освітлює просторе приміщення. Заледве можу щось розгледіти.

– Джульетто Феррарз.

Голос вибухає моїм ім'ям. Важкий черевик притискає мою спину, і я не можу підвести голову, щоб розгледіти, хто до мене звертається.

– Вестоне, притуши світло й звільни її. Я хочу розгледіти її обличчя.

Команда холодна й сильна, немов сталь, небезпечно спокійна й неймовірно владна.

Яскравість зменшують до такого рівня, який я можу витримувати. Подошва черевика впирається мені в спину, але більше не давить у шкіру. Я підіймаю голову, щоб обдивитися навколо.

Перше, що мене вражає, – це його молодість. Він, напевно, не набагато старший за мене.

Ясно, що він тут якийсь туз, але я навіть не уявляю, що саме він робить. Його шкіра бездоганно гладенька, лінія щелеп різка й сильна. Очі найяскравішого відтінку смарагду, який я тільки бачила.

Він гарний.

Його крива посмішка – втілення проникливого зла.

Він сидить на чомусь, що під ним здається тронем, але насправді це не більш ніж стілець у порожній кімнаті. Ідеально випрасуваний костюм, майстерно зачесане волосся, його солдати – ідеальні охоронці.

Я ненавиджу його.

– Ти така вперта, – його зелені очі майже світяться. – Ніяк не йдеш на контакт. Навіть не зволила чемно порозмовляти з однокамерником.

Я здригаюся, хоч і не хотіла цього робити. На моїй шиї виступають зрадливі червоні плями.

Здається, мое збентеження тішить Зелені Очі, а я раптом омертвіла.

– Ну, хіба це не цікаво.

Він клацає пальцями.

– Кент, будь ласка, крок уперед.

Мое серце завмирає, коли я бачу Адама.

Я така збентежена. Адам негайно виринає навпроти Зелених Очей, але вітає його лише кивком. Можливо, командир не таке вже й велике цабе, як він сам собі уявляє.

- Сер, - промовляє Адам.

У моїй голові переплутується так багато думок, але я не можу вхопити суті, зв'язавши їх до купи. Я мала б здогадатися. До мене доходили чутки про шпигунів, що живуть серед людей і доповідають владі, коли щось здається підозрілим. Щодня зникають люди, ніхто не повертається.

Хоч я досі не розумію, чому Адама послали шпигувати за мною.

- Здається, ти справив на неї враження.

Я уважніше розглядаю чоловіка на стільці, лише щоб усвідомити, що його костюм прикрашений кількома кольоровими нашивками. Військові відзнаки. Його прізвище вишите на лацкані: «Варнер».

Адам нічого не відповідає. Він не дивиться в мій бік. Його тіло напружене, шість футів

самих м'язів, профіль спокійний, немов кам'яний. Ті самі руки, що обіймали мое тіло, тепер тримають смертельну зброю.

- Що скажеш? - Варнер дивиться на Адама, схиляючи голову в мій бік, його очі танцюють на світлі, він явно розважається.

Адам стискає щелепи.

- Сер.

- Звичайно, - Варнерові несподівано стає нудно. - Чому це я сподівався, що тобі є що сказати?

– Ви збираєтеся мене вбити? – слова зриваються з моїх вуст, перш ніж я встигаю їх осмислити, і чийсь пістолет знову б'є мене ззаду. Я з хрипом падаю, розпластуючись на брудній підлозі.

– Це було необов'язково, Роланде, – у Варнеровому голосі бринить досада. – Напевно, я й сам думав би про це на її місці.

Пауза.

– Джульетто?

Мені якось вдається підвести голову.

– У мене є для тебе пропозиція.

Дев'ять

Я не певна, чи правильно розчула.

– У тебе є дещо, що мені потрібне, – Варнер досі дивиться на мене.

– Не розумію, – відповідаю йому.

Він глибоко зітхає і підводиться, щоб перейти кімнату. Адама ще не відпущено.

– Ти – щось на кшталт мого проекту-плеканця, – Варнер усміхається сам до себе. – Я так довго вивчав записи (матеріали?) про тебе.

Я ледве витримую Варнерову помпезність, самозакоханість.

Хочеться стерти цю усмішечку з його обличчя.

Варнер зупиняється.

– Я хочу взяти тебе у свою команду.

– Що? – обірваний шепіт здивування.

– Тепер війна, – трохи нетерпляче продовжує він. – Можливо, ти зможеш зібрати всі шматки пазла воедино.

– Я не...

– Я знаю твою таємницю, Джульетто. Я знаю, чому ти тут. Усе твоє життя задокументоване в лікарняних записах, скаргах владі, безладних позовах, публічних вимогах тебе ізолювати.

Його пауза дає мені досить часу, щоб придушити кашель жаху, що стискає моє горло.

– Я вже давно думав про це, але хотів переконатися, що ти справді не божевільна. Ізоляція була не найкращим індикатором, і ти добре себе показала.

Він удостоює мене усмішки, і, напевно, я маю бути вдячна за його похвалу.

– Я послав до тебе Адама як останню пересторогу. Хотів переконатися, що ти не агресивна й здатна до взаємодії та комунікації з людьми. І мушу сказати, я дуже задоволений результатом.

Хтось здирає з мене шкіру.

– Адам, здається, надто гарно зіграв свою роль. Він хороший солдат. Навіть один із найкращих.

Варнер дивиться на Адама перед тим, як усміхнутися мені.

– Але не хвилюйся, він не знає, на що ти здатна. Принаймні поки що.

У мені шкребеться паніка, я ковтаю м?ку, я благаю себе не дивитися в його бік, але не можу втриматися

Ми з Адамом на секунду ззираємося, але він відводить очі так швидко, що я не певна, чи мені це не привиділося.

– Я не такий жорстокий, як ти гадаєш, – продовжує Варнер, музикально розтягуючи слова. – Якщо тобі так до вподоби його компанія, я можу це влаштувати, – він робить жест між собою, мною та Адамом, – постійним призначенням.

– Ні, – видихаю я.

Варнер кривить уста в байдужій посмішці.

– Добре, хай буде так. Але обережно, красуне. Якщо ти зробиш щось... погане... йому доведеться тебе застрелити.

Здається, немов різак пробивають моє серце. Адам не реагує на те, що говорить Варнер.

Він виконує свою роботу.

Я лише номер, завдання, об'єкт, який легко замінити; я навіть не спогад для нього.

Я ніщо.

Я не очікувала, що його зрада так глибоко мене зачепить.

– Якщо ти приймеш мою пропозицію, – Варнер перериває плін моїх думок, – то житимеш, як я. Ти станеш однією з нас, а не однією з них. Твоє життя зміниться назавжди.

– А якщо я не прийму? – питаю, перед тим як мій голос замре в лабетах страху.

Варнер виглядає справді розчарованим. Він розгублено потирає руки.

– Насправді в тебе немає вибору. Якщо ти перейдеш на мій бік, то будеш нагороджена. – Він стискає губи. – Але якщо ти не підкоришся. Що ж... Гадаю, ти краще виглядаєш із усіма частинами тіла, чи як?

Я так глибоко вдихаю, що мое тіло здригається.

– Ви хочете, щоб я для вас катувала людей?

На його обличчі грає яскрава усмішка.

– Це було б просто ідеально.

Світ навколо починає сочитися кров'ю.

Я не маю часу відповісти йому, коли він повертається до Адама.

– Покажеш дівчині все, чого їй бракує?

Відповідь Адама трохи затримується:

– Сер?

– Це наказ, солдате.

Очі Варнера вивчають мене, його вуста смикаються від задоволення.

– Я хотів би зламати цю кралю. Щось вона занадто бадьора, це для її ж добра.

– Ви не можете мене торкатися, – шиплю я крізь стиснуті зуби.

– Помиляєшся, – наспівує Варнер і передає Адамові пару чорних рукавиць. – Тобі знадобиться оце, – говорить він таємничим шепотом.

- Ти монстр, - мій голос надто спокійний, а тіло наповнюється несподіваною люттю. - Чому б тобі просто мене не вбити?

- Це, серденьку, було б марнування державного майна.

Варнер виходить наперед, і я бачу, що його руки завбачливо одягнені в білі шкіряні рукавички. Він піднімає мое підборіддя одним пальцем.

- Крім того, це просто сором - втратити таке гарненьке личко.

Я намагаюся повернути шию так, щоб відсунутися від нього, але на моєму хребті досі стоїть підкована залізом солдатська нога, і Варнер ловить мое обличчя собі в жменю. Я придушено кричу.

- Не треба опору, серденьку. Ти зробиш гірше лише собі.

- Гори в пеклі.

Варнер стискає щелепу, він здимає руку, щоб ніхто мене не застрелив, не копнув у селезінку, не розбив мій череп... Я навіть не знаю.

- Ти борешся не за ту команду, - він випрямляється. - Але ми змінимо це. Адаме, - кличе він. - Не спускай з неї очей. Вона тепер на твоїй відповідальності.

- Так, сер.

Десять

Адам одягає рукавиці, але не торкається мене.

- Дозволь їй піднятися, Роланде. Я заберу це звідси.

Черевик щезає. Я намагаюся підвестися й дивлюся в порожнечу. Краще не думатиму про той жах, який чекає на мене. Хтось б'є мене ззаду по колінах, і я

майже падаю.

– Ану рухайся, – лунає ззаду голос. Оглядаюся й усвідомлюю, що Адам уже вийшов, а я маю йти за ним.

Коли ми знову в знайомому мороці дурки, Адам зупиняється лише одного разу.

– Джульетто.

. Я не відповідаю йому.

– Візьми мене за руку, – говорить він.

– Ніколи, – вихлюплюю я між двох ковтків кисню. – Ніколи. Тяжке зітхання.

Я відчуваю, що він рухається в темряві й невдовзі його тіло надто близько, так обеззбройно близько до мене. Його рука лягає на мій стан, і він веде мене через коридори в невідомому напрямі. Кожен дюйм моєї шкіри палає. Мені доводиться змушувати себе триматися на ногах, щоб не впасти в його обійми. Дистанція, яку ми проходимо, набагато довша, ніж я очікувала. Коли Адам зрештою починає говорити, я здогадуюся, що ми близько до виходу.

– Зараз ми вийдемо на вулицю, – промовляє він біля мого вуха.

Мені доводиться стиснути кулаки, щоб втамувати почуття, які переповнюють мое серце. Я надто збентежена, щоб чути його голос і розуміти значення того, що він каже.

– Я просто подумав, ти маєш знати.

У відповідь я лише голосно втягую повітря. Я майже рік не була надворі. Я до болю схвильована, адже не відчувала природного світла на шкірі так довго, що навіть не знаю, чи зможу його витримати. У мене немає вибору.

Спершу мене б'є свіже повітря.

Атмосфера не може похвалитися чистотою, але після стількох місяців у бетонній камері навіть зіпсований кисень умирущої Землі смакує немов райське блаженство. Я не можу достатньо швидко вдихнути. Я наповнюю свої легені цим відчуттям; ступаю в цей легіт, стискаю вітер у жмені, і він втікає крізь мої пальці. Блаженство, не схоже ні на що з того, чого мені довелося зазнати.

Повітря свіже й холодне. Збадьорлива ванна відчутного нічого кусає і гладить мою шкіру. Сонце сьогодні високо, воно засліплює, відбиваючись від маленьких клаптиків снігу, що примерзли на землі. Через це надто яскраве світло мені доводиться опустити очі й дивитися навколо, прискалившись, але теплі промені огортають мое тіло, немов пальто, пошите на мій розмір, немов обійми чогось більшого за людину. Я могла б залишитися в цій миті назавжди. На одну нескінченну секунду я відчуваюся вільною. Доторк Адама повертає мене до реальності. Я майже підстрибую, коли він обіймає мене за стан. Благаю свої кістки не тремтіти.

– З тобою все гаразд?

Мене дивують його очі. Вони знову такі ж, як я пам'ятаю, блакитні й бездонні, немов найглибше місце в океані. Його руки

навколо мене.

– Я не хочу, щоб ти мене торкався, – брешу я.

– У тебе немає вибору, – він не дивиться на мене.

– У мене завжди є вибір.

Він пробігає рукою по волоссю і важко ковтає.

– Іди за мною.

Ми на пустирі, де немає нічого, крім зів'ялого листя й дерев, що вмирають, тамуючи спрагу маленькими ковтками талого снігу з землі. Навколо краєвид, поруйнований війною, але все-таки це найкраще, що я бачила за тривалий час.

Солдати, які крокували неподалік, зупиняються, щоб подивитись, як Адам розчиняє переді мною дверцята машини.

Це не автомобіль. Це танк.

Я дивлюся на масивну металеву конструкцію та збираюся залазити на її бік, коли раптом Адам опиняється за мною. Він піднімає мене за поперек, і я тамую подих, коли він саджає мене на сидіння.

Невдовзі ми мовчки рушаємо, і я навіть не уявляю куди. Через вікно роздивляюся все навколо.

Я їм і п'ю, всотую в себе кожну найдрібнішу деталь цих руїн, овиду, покинутих домівок і покручених шматків металу й скла, якими всіяно все навколо. Світ виглядає голим, позбавленим зелені й тепла. Немає вуличних вогнів, немає попереджувальних знаків; у цьому немає потреби. Бо ж немає і громадського транспорту. Усім відомо, що машини тепер виробляє одна-однісінька компанія та продає їх за неймовірними цінами.

Дуже небагато людей можуть дозволити собі мати засіб для втечі.

Усе населення розпорошене по тому, що залишилося від країни. Переважають індустріальні будівлі: високі квадратні металеві коробки, напхані устаткуванням. Машинерією, що підпорядкована безпосередньо армії, безпосередньо «Відродженню» і призначена руйнувати залишки людської цивілізації.

Вугілля / Смола / Сталь

Сірий / Чорний / Сріблястий

Димні кольори забруднюють горизонт, капаючи в сльоту, що колись була снігом. Сміття навалене скрізь на латках пожовклої трави безладними купами, що де-не-де проглядають посеред спустошення.

Звичні будинки нашого старого світу зруйновані: вікна розбиті, дахи знесені, червона, зелена і блакитна фарби здерті й замінені відтінками, що краще позначають наше яскраве майбутнє. Тепер я бачу бараки, кинуті на сплюндровану землю, і починаю пригадувати. Пригадую, що це мало бути тимчасово. Ці бараки почали будувати за кілька місяців до того, як мене ув'язнили. «Відродження» казало, що цього маленького, холодного житла має вистачити, доки воно узгодить усі деталі нового плану. Це лише доки скоряться всі. Доки люди перестануть протестувати й зрозуміють, що зміни на краще для них, на краще для їхніх дітей, на краще для майбутнього.

Я пам'ятаю правила.

Більше ніяких небезпечних фантазій, ніяких ліків за рецептом. Нова генерація має складатися лише зі здорових особистостей. Хворих потрібно ізолювати. Від старих відмовитися. Проблемних зачинити в психлікарнях. Виживуть лише сильні.

Так. Звичайно.

Більше ніяких дурних мов, дурних історій, більше ніяких дурних картин над дурними камінами. Ніякого Різдва, Хануки, Рамадану і Дівалі. Ніяких розмов про релігію, віру чи особисті переконання. «Особисті переконання – це те, що майже вбило нас усіх» – ось що вони кажуть.

Особисті пріоритети, забобони та ідеології розділили нас.

Спантеличили нас. Зруйнували нас.

Ми маємо подолати егоїстичні потреби, бажання й пристрасті. Позбавитися жадібності, надмірності та зажерливості. Порятунок – у самоконтролі, мінімалізмі, рівних умовах життя; одна проста мова і новенький словник зі зрозумілими всім словами.

«Оце врятує нас, врятує наших дітей, врятує людство» – так вони кажуть.

Справедливість «Відродження». Людство «Відродження».

Надія «Відродження», Зцілення і Щастя.

ВРЯТУЙ НАС!

ПРИЄДНУЙСЯ ДО НАС!

СУСПІЛЬСТВО «ВІДРОДЖЕННЯ»!

На стінах досі залишилися плакати.

Вітер тріпає їхні подерті залишки, але вони міцно закріплені і майорять над металевими та бетонними конструкціями. Деякі з них прилаштовані до стовпів, що випинаються прямо з землі; скрізь є гучномовці. Гучномовці тепер на кожному стовпі. Гучномовці попереджають людей про неминучі небезпеки, які їх оточують.

Але світ жахливо мовчазний.

У байдужому холоді містяни квапляться на фабрики, шукаючи, чим прогодувати свої родини. Надія в цьому світі стікає кров'ю під дулом пістолета.

Насправді всім байдуже до ідеї.

Люди звикли сподіватися. Вони хочуть думати, що стане краще. Вони хочуть вірити, що зможуть повернутися до звичних турбот про плітки, відпустки та суботні вечірки. «Відродження» обіцяло надто красиве майбутнє, щоб це могло бути правдою, а суспільство надто впало у відчай, щоб не вірити. Вони не усвідомили, що пожертвували своїми душами організації, яка змогла скористатися їхнім невіглаством. Їхнім страхом.

Більшість громадян надто налякані, щоб протестувати, але є інші, сильніші. Інші, що чекають слушної нагоди. Інші, що вже почали боротися.

Сподіваюся, боротися ще не пізно.

Я жадібно розглядаю кожну гілочку, що тремтить на вітрі, кожного солдата, кожне вікно, яке я можу порухувати. Мої очі немов два професійних кишенькових крадії, вони гребуть усе підряд і зберігають у сховищах моєї пам'яті.

Ми все ідемо та ідемо, і я втрачаю лік хвилинам.

Ми під'їжджаємо до чогось, напевно, разів у десять більшого за психлікарню, імовірно, тут якийсь осередок цивілізації. Ззовні це непримітна будівля, що нічим не вирізняється, крім свого розміру; сірі сталеві плити утворюють чотири гладкі стіни з щілинами вікон. Непримітна будівля без жодної особливої прикмети чи позначки, що вказувала б на її справжнє призначення.

Замаскована штаб-квартира.

Усередині танка звивистий безлад кнопок і важелів, що спантеличують мене, але Адам розчиняє дверцята ще до того, як я встигаю з усім цим розібратися. Його руки знову охоплюють мій стан, мої ноги вже твердо стоять на землі, але серце калатає так швидко, що, я певна, він може його почути. Він мене не відпускає.

Я підводжу погляд.

Непроникні очі, насуплене чоло, його вуста

– два шматки поразки, складені разом. Я відступаю назад, і тисячі дрібних частинок розсипаються між нами. Він кліпає очима. Відвертається. Вдихає, і п'ять пальців його руки стискаються в кулак.

– Сюди, – киває вбік будівлі.

Я йду за ним усередину.

Одинадцять

Хоч до якого неймовірного жаху я приготувалася, реальність чи не гірша.

Брудні гроші стікають зі стін, роки постачання їжі змарновані на мармурову підлогу, сотні тисяч доларів, що могли б бути витрачені на медичну допомогу, утоплені в неймовірних меблях і перських килимах. Відчуваючи тепло від вентиляторів, я подумала про дітей, що благають чистої води. Глянувши на кришталеві люстри, почула зойки матерів, що просять милосердя. Я бачу ілюзорний світ, що існує серед жахливої реальності, і не можу поворухнутися.

Я не можу дихнути.

Так багато людей мусять померти, щоб підтримати ці вигоди. Так багато людей мусять втратити свої домівки, своїх дітей і свої останні п'ять доларів у банку за обіцянки, обіцянки, обіцянки, так багато обіцянок врятувати їх від самих себе. Вони обіцяли нам, «Відродження» обіцяло нам надію на краще майбутнє. Вони казали, що все виправлять, вони казали, що допоможуть нам повернутися до знайомого світу – світу з побаченнями в кіно, весіллями навесні та дитячими вечірками. Вони казали, що повернуть нам наші будинки, наше здоров'я, наше стабільне майбутнє.

Але вони вкрали все.

Вони забрали все.

Вони заповнили світ зброєю, направленою в наші чола, і, усміхаючись, вистріляли шістнадцять куль прямо через наше майбутнє. Тих, хто був достатньо сильний, щоб боротися, вони знищили, а жалюгідних слабаків, що не вписувалися в їхні утопічні плани, ізолювали.

Ось доказ їхньої корупції.

Мою шкіру заливає холодний піт, пальці тремтять від огиди, ноги не встоять на цій

егоїстичній розкоші. Усе червоніє. Кров закатованих тіл бризкає крізь вікна, розливається підлогою, стікає з люстр.

– Джульетто... Я зломлена.

Я падаю на коліна, мое тіло вивертається від болю, який я так довго стримувала, труситься від ридань, які я більше не здатна придушувати, моя гідність розчиняється в сльозах, напруга останнього тижня роздирає шкіру на клапті.

Я не можу навіть дихати.

Я не можу вхопити кисню, мене вивертає на сорочку, але блювоти немає, я чую голоси і бачу обличчя, яких більше не впізнаю, відлуння слів і думки так переплутуються, що я не розумію, чи досі притомна.

Мені здається, я справді збожеволіла.

Мене піднімає в повітря. Я немов пір'інка в його руках, він проходить крізь натовп солдат, яким цікаво глянути, що там відбувається, і на мить мені все одно, що я не повинна цього хотіти. Я хочу забути про те, що маю його ненавидіти, що він мене зрадив, що він працює на тих самих людей, які хочуть зруйнувати той мізер, який ще залишився від людської цивілізації; мое обличчя заривається в м'яку тканину його сорочки, щока притиснута до його грудей, він пахне силою та сміливістю, і весь світ потопає в дощі. Я хочу, щоб він

ніколи не відпускав мене. Шкода, що я не можу торкнутися його шкіри, я хотіла б, щоб між нами не було перепон.

Реальність гатить мене в обличчя.

Приниження прострілює мій мозок, відчайдушний сором затьмарює свідомість; кров бухає до голови мені, проступає крізь шкіру. Я хапаюся за його сорочку.

- Ти можеш мене вбити, - кажу я йому. - У тебе ж є пістолети.

Я викручуюся з його обіймів, і він міцніше притискає мене до себе. На його обличчі жодної емоції, крім несподіваного напруження в щелепі й руках.

- Ти можеш просто вбити мене, - благаю я.

- Джульетто...

Його голос суворий, на межі відчаю.

- Будь ласка.

Я знову завмираю. Знову безсила. Я тану, енергія витікає з моїх кінцівок.

Ми стоїмо навпроти дверей.

Адам бере картку-ключ і проводить по чорній скляній панелі, вбудованій біля ручки, і сталеві двері розчиняються. Ми заходимо всередину.

Ми самі в новій кімнаті.

- Будь ласка,

відпусти мене, - кажу я йому.

Посередині ліжко королівських розмірів, пишний килим прикрашає підлогу, у стіні навпроти вбудовано гардероб, люстри звисають зі стелі. Ця краса така гнила, що я не можу на неї дивитися. Адам обережно опускає мене на м'який матрац і робить маленький крок назад.

- Думаю, на якийсь час ти залишишся тут, - говорить він.

Я заплющую очі. Я не хочу думати про нелюдські тортури, що чекають на мене.

- Будь ласка, - кажу йому. - Я хотіла би побути сама.

Глибоке зітхання.

- Це неможливо.

- Що ти маєш на увазі? - я повертаюся.

- Я маю наглядати за тобою, Джульетто.

Він вимовляє мое ім'я немов зітхання.

- Варнер хоче, щоб ти зрозуміла, що він тобі пропонує, але тебе досі вважають... загрозою. Він призначив мене на це завдання. Я не можу піти.

Я нажахана.

- Ти житимеш зі мною?

- Я живу в бараках на протилежному кінці цієї будівлі. З іншими солдатами. Але так, - він прочищає горло, не дивиться на мене. - Я переїду сюди.

Біль пронизує мій живіт і розходиться нервами. Я хочу ненавидіти і засуджувати його, хочу волати, але не можу, бо все, що бачу, - це восьмирічного хлопчика, який навіть не пам'ятає, що він був найдобрішою людиною, яку я пізнала в житті.

Я не хочу вірити, що все це відбувається насправді.

Я заплющую очі й опускаю голову на коліна.

- Тобі треба одягтися, - говорить він за мить.

Я піднімаю голову. Кліпаю, немов не можу зрозуміти, про що він говорить.

- Я одягнена.

Він прочищає горло, але намагається залишатися спокійним.

- Тут є ванна кімната.

Він жестом вказує на неї. Я помічаю в кімнаті ще одні двері, і раптом мені стає цікаво. Я чула розповіді про людей, що мають ванни у своїх спальнях. Думаю, вони не прямо в спальнях, але досить близько. Я зісковзую з ліжка й прямую туди, куди вказує його палець. Коли я відчиняю двері, він продовжує:

- Тут ти можеш взяти душ і переодягтися. Ванна - єдине місце, де немає камер, - додає він за якусь мить.

У моїй кімнаті камери.

Звісно.

- Там ти можеш знайти одяг.

Він киває на гардероб. Раптом мені здається, що його щось муляє.

- І ти не можеш піти? - питаю я.

Він потирає чоло та сідає на ліжко. Зітхає.

- Ти маєш приготуватися. Варнер чекатиме тебе на обід.

- Обід? - здається, мої очі зараз вилізуть на лоб.

- Так, - похмуро відповідає Адам.

– То він не збирається мене катувати? – мені соромно за полегшення, що вчувається в моєму голосі; напруга, яку я не усвідомлювала, спала, її підживлював мій страх.

– Він збирається запросити мене на обід?

Я навіть не уявляю, як смакуватиме справжня їжа.

Адамове обличчя знову стає непроникним.

– Ти маеш поспішати. Я покажу тобі, як усе працює.

Я не встигаю запротестувати, як він уже у ванній, і мені доводиться йти за ним. Двері досі відчинені, він стоїть у маленькій кімнатці, повернувшись до мене спиною, і я не розумію чому.

– Я знаю, як користуватися ванною, – говорю йому.

Він повертається дуже, дуже повільно, і мене накриває паніка. Зрештою він підводить голову, але його очі бігають туди-сюди. Коли він дивиться на мене, його зіниці розширюються, а чоло насуплюється. Права рука стискається в кулак, а один палець лівої руки він підносить до вуст. Він наказує мені мовчати.

У мене все всередині обривається.

Я знала, щось насувається, але ніколи не думала, що це буде саме Адам. Я не думала, що він буде тим, хто мене скривдить, катуватиме мене, змусить жадати смерті більше, ніж раніше. Я навіть не усвідомлюю, що плачу, доки не чую власний хрип і не відчуваю мовчазних сліз, що котяться обличчям, і мені

так соромно за свою слабкість, але якійсь частині мене все одно. Є спокуса благати, просити пощади, схопити його пістолета і самій покласти всьому край. Відчай – єдине, що мені залишається.

Він, здається, помічає мою раптову істерику, бо його очі широко розплющуються, а рот розтуляється.

– Ні, Джульетто, я не... – він тихо щось собі бурмоче. Здіймає до чола кулак, обертається, тяжко зітхає, перетинає маленьку кімнатку. Знову бурмоче.

Виходить, не обертаючись.

Дванадцять

Цілих п'ять хвилин під гарячою проточною водою, два шматки мила, обидва з ароматом лаванди, пляшка шампуню, призначеного лише для волосся, і доторк м'яких махрових рушників, які я наважилася огорнути довкола свого тіла, – я починаю розуміти.

Вони хочуть, щоб я пробачила.

Вони думають, що зможуть стерти мої спогади, купити мою лояльність, мою відданість кількома гарячими обідами і кімнатою з видом. Вони думають, що я так дешево продаюся.

Здається, Варнер не розуміє, що я виросла без усього цього і не жалілася. Я не хотіла одягу чи ідеального взуття чи будь-чого дорогого. Я ніколи не бажала загорнутися у шовк. Усе, чого я будь-коли прагла, – це торкнутися іншої людської істоти не лише руками, але й серцем. Я спостерігала світ з його браком спочуття, поверховими судженнями і холодними обуреними поглядами. Навколо мене цього було задосить.

Я мала так багато часу, щоб слухати. Дивитися.

Вивчати людей, місця, події. Усе, що потрібно було зробити для цього, – це розплющити очі. Просто розгорнувши книжку, я могла на кожній сторінці спостерігати історії, які стікають кров'ю. Спогади, вигравіювані на папері.

Я жила між сторінками книжок.

Не маючи живих людських стосунків, я уклала союзи з паперовими образами. Я відчувала любов і втрату з оповідей, вичитувала їх з історії. Я пережила підлітковий вік за асоціаціями. Мій світ – це переплетена павутина слів, нанизаних кінцівка до кінцівки, кістка до сухожилля, думки до образів – усе разом. Я складаюся з літер, образів, сформованих у речення, чиїхось дотепних вигадок.

Вони хочуть стерти з мого життя на цій землі кожен розділовий знак, але не думаю, що можу дозволити цьому статися. Я одягаю свій старий одяг і навшпиньки виходжу в спальню, де, виявляється, уже нікого немає. Адам пішов, хоч говорив, що залишиться. Я не розумію його, не розумію його дій, не розумію свого прихованого розчарування. Якби ж мені не подобалася ця свіжість моєї шкіри, відчуття ідеальної чистоти, яке огорнуло мене вперше після такого тривалого часу; я не розумію, чому досі не подивилася в дзеркало, чому боюся того, що там побачу, чому не певна, що пізнаю те обличчя з дзеркала.

Відчиняю гардероб.

Тут повно суконь і черевиків, сорочок і штанів та іншого різноманітного одягу. Кольори такі яскраві, що мені аж боляче дивитися, тканини такі розкішні, що я майже боюся їх торкатися. Розмір підходить ідеально, надто ідеально.

Вони чекали на мене.

Здається, з неба падає каміння і гатить мене по черепу.

Я була знехтувана, покинута й ізольована в суспільстві, потім мене забрали з дому. Мене насильно тестували й запроторили в камеру. Мене досліджували. Я голодувала. Мені кинули дружбу лише для того, щоб зрадити й утопити в цьому жахитті, за яке я маю бути вдячна. Моїм батькам. Моїм учителям. Адамові. Варнерові. «Відродженню». Вони всі мене використовували. Вони думають, що я лялька, яку можна переодягати й викручувати то так, то інак. Але вони

помиляються.

– Варнер чекає на тебе.

Я обертаюсь і відскакую від гардеробу, захряпуючи дверцята в паніці, що стискає моє серце. Я заспокоююсь і проганяю свій страх, коли бачу Адама, що стоїть у дверях. Його вуста якусь мить рухаються, але він нічого не говорить. Несподівано він проходить уперед аж на стільки, що його можна торкнутися. Він прямує повз мене, щоб знову відчинити дверцята, що приховують речі, саме існування яких викликає в мене огиду.

– Це все для тебе, – говорить він, не дивлячись на мене, його пальці торкаються сукні такого насиченого сливового кольору, що її хочеться з'їсти.

– У мене вже є одяг, – я проводжу рукою по складках своїх брудних зношених лахміть.

Зрештою він вирішує глянути на мене, але й цієї миті його очі кліпають і застигають, його вуста розтуляються від здивування. Я думаю, що, може, помившись, здобула нову подобу, і шаріюся, сподіваючись, що йому не надто гидке те, що він бачить. Не знаю, чому мене це так турбує.

Він відводить погляд. Глибоко зітхає.

– Я чекатиму ззовні.

Якусь мить роздивляюся всередині гардеробу, перед тим як захряпнути його. Проводжу тремтячими пальцями по вологому волоссю і намагаюся заспокоїтися.

Я Джульетта. Я дівчина.

Я не чиясь власність.

Мені все одно, як Варнер хоче, щоб я виглядала.

Я виходжу, і Адам секунду дивиться на мене. Він потирає потилицю й нічого не каже. Хитає головою. Рушає. Він не торкається мене, і я мала б цього не помічати, але помічаю. Я не уявляю, чого очікувати, яким буде мое життя в цьому новому місці, але в мене шкребе в шлунку від кожної вишуканої прикраси, кожного дорогого аксесуару, від кожної зайвої картини, оздоби чи освітлення цього будинку. Сподіваюся, усе воно згорить у пеклі. Я йду за Адамом по довгому, встеленому килимом коридору до повністю скляного ліфта. Він використовує ту саму картку-ключ, якою відмикав мої двері, і ми заходимо всередину. Я навіть не усвідомлюю, що ліфт почав рухатися вгору через ці нескінченні поверхи. Думаю, яке це буде огидне видовище, коли я увійду до ідальні, і майже рада.

Мені приємно розчаровувати Варнера в усьому.

У ідальні досить місця, щоб нагодувати тисячі сиріт. Замість них там сім банкетних столів, на яких красується синій шовк, кришталеві вази з орхідеями і мрійливими ліліями, скляні глеки з гарденіями.

Цікаво, де вони дістали квіти. Напевно, ці квіти несправжні. Навряд чи вони можуть бути справжні. Я не бачила справжніх квітів уже багато років.

Варнер сидить на чолі стола в центрі кімнати. Щойно побачивши

Адама, він підводиться. Уся кімната підводиться слідом за ним.

Майже відразу я розумію, що вільний стілець збоку від нього для мене, і я не маю зупинитись, але зупиняюся. Швидко оглядаю всіх присутніх і не помічаю більше жінок, окрім мене.

Адам торкається моєї спини кінчиками трьох пальців, і здається, моя шкіра зараз вибухне. Я поспішаю вперед, і Варнер привітно усміхається. Він відсовує стілець зліва і жестом запрошує мене сідати. Я сідаю.

Намагаюся не дивитися на Адама, що сідає навпроти.

- Знаеш... серденьку, у твоєму гардеробі є одяг.

Варнер сідає; усі в кімнаті також сідають і продовжують базікати. Він майже повністю повертається в моєму напрямку, але чомусь єдина людина, присутність якої я відчуваю, за столом навпроти. Я концентрую увагу на порожній тарілці за два дюйми від моїх пальців. Опускаю руки на коліна.

- І ти більше не повинна одягати ці брудні тенісні туфлі, - продовжує Варнер, зиркнувши на мене ще раз перед тим, як налити щось у мою чашку. Воно виглядає як вода.

Ненавиджу його усмішку.

Чиста ненависть виглядає, як усі інші люди, коли усміхається. Доки вона крутиться і складає вуста й зуби в щось подібне до слабини, яка не може напасти.

- Джульетто?

Я вдихаю надто швидко. Здушений кашель стискає моє горло. Його скляні зелені очі роздивляються мене.

- Ти не голодна? - такий медовий голос. Руки в рукавичках торкаються мого зап'ястя, і я майже вивертаю його, поспішаючи відсунутися.

- Ні, дякую.

Він розтягує нижню губу в посмішку.

- Серденьку, не плутай сміливість з дурістю. Я знаю, що ти днями нічого не їла.

Мій терпець урвався.

– Та я ліпше помру, ніж істиму вашу іжу чи слухатиму, як ви називаєте мене серденько, – кажу я йому і стискаю щелепи.

Адам упускає виделку.

Варнер зиркає на нього, але, коли знову дивиться на мене, його очі суворішають. Він утримує мій погляд кілька секунд, перед тим як дістати пістолета з кишені піджака. Стріляє.

Уся кімната кричить, щоб він перестав. Мое серце підкочується до горла.

Я дуже-дуже повільно повертаю голову в напрямі дула Варнерового пістолета, щоб побачити, що він прострелив кістку м'ясної страви. Їжа трохи парує, її навалено менш ніж за фут від гостей. Він стріляв і не дивився. Він міг когось убити.

Уся моя енергія йде на те, щоб залишатися дуже-дуже спокійною.

Варнер кладе пістолета на мою тарілку. Тиша облітає всю залу і повертається назад.

– Дуже обережно добирай слова, Джульетто. Варто мені поворухнути пальцем, і твоє життя стане не таким простим.

Я кліпаю очима.

Навпроти мене Адам штовхає тарілку з іжею; його прямий погляд проходить моєю шкірою, немов розпечена кочерга. Його очі волають будь ласка.

Я беру виделку.

Від Варнера нічого не приховаєш. Він прочищає горло трохи заголосоно. Нерадісно сміється, розрізаючи м'ясо на тарілці.

– Мені потрібно змусити Адама виконувати всю роботу за мене?

- Вибачте?

- Здається, він єдиний, кого ти слухаєшся.

Його тон грайливий, але щелепа, безсумнівно, нервово напружена. Він повертається до Адама.

- Дивно, що ти не попросив її змінити одяг, як я тобі наказував. Адам сідає пряміше.

- Я просив, сер.

- Мені подобається мій одяг, - говорю я йому. «Мені подобається муляти тобі очі», - це те, що я хочу йому сказати.

Варнер знову усміхається.

- Серденьку, ніхто не питає, що тобі подобається. Тепер їж.

Мені потрібно, щоб біля мене ти виглядала якнайкраще.

Тринадцять

Варнер наполягає на тому, щоб провести мене до кімнати.

Після обіду Адам разом з кількома солдатами кудись зникає. Зникає без слова чи погляду в мій бік, і я не знаю, чого чекати. Зрештою мені нічого втрачати, крім свого життя.

- Я не хочу, щоб ти мене ненавиділа, - говорить Варнер, коли ми прямуємо до ліфта. - Я твій ворог лише тоді, коли ти сама цього захочеш.

- Ми завжди будемо ворогами, - мій голос бринить кригою, слова тануть на моєму язичці. - Я ніколи не буду тим, чим ви хочете мене зробити.

Натискаючи кнопку ліфта, Варнер зітхає.

– Я гадаю, невдовзі ти зміниш свою думку.

Він поглядає на мене, ледь усміхаючись. Це жахливо, що така дивовижна зовнішність марнується на таке жалюгідне створіння.

– Ти і я, Джульетто – разом? Нас не зупинити.

Я не дивлюся на нього, хоч відчуваю його погляд на кожному дюймі свого тіла.

– Ні, дякую.

Ми в ліфті. Світ мчить повз нас, а стіни зі скла роблять нас видимими для всіх на кожному поверсі. У цій будівлі немає секретів.

Варнер торкається мого ліктя, але я відсуваюся.

– Ти можеш передумати, – м'яко говорить він.

– Як ви це з'ясували?

Ліфт, дзенькнувши, розчиняється, але я не рухаюся. Я нарешті обертаюся, щоб роздивитися його, бо не можу втримати цікавості. Я роздивляюся його руки, так завбачливо затягнуті в шкіру, рукави товсті, тверді й довгі. Навіть комірець високий, королівський. Він бездоганно одягнений з голови до п'ят, закритий скрізь, окрім обличчя. Навіть якщо я захочу його торкнутися, не певна, що зможу це зробити. Він не забуває захищатися.

Від мене.

– Можливо, поговоримо завтра ввечері?

Він піднімає брову й пропонує мені руку. Я вдаю, що не помітила її, коли ми виходимо з ліфта і спускаємося коридором.

- Можливо, одягнеш щось гарненьке.

- Як тебе звати? - питаю його. Ми стоїмо навпроти моїх дверей.

Він зупиняється. Здивований. Майже непомітно піднімає підборіддя. Фокусує свої очі на моєму обличчі, поки я не починаю шкодувати про своє запитання.

- Ти хочеш знати мое ім'я.

Я роблю це ненавмисне, але мої очі трохи звужуються.

- Варнер - це твоє прізвище, чи не так? Він майже усміхається.

- Ти хочеш знати мое ім'я.

- Не думала, що це таємниця.

Він ступає вперед. Його вуста ледь ворухнуться. Він опускає погляд й натужно зітхає. Проводить пальцем у рукавиці по моїй щоці.

- Я скажу тобі мое ім'я, якщо ти скажеш мені своє, - шепоче надто близько до моєї шиї.

Я задкую. Важко ковтаю.

- Ти вже знаєш мое ім'я. Він не дивиться мені в очі.

- Твоя правда. Сформулюймо це інакше. Маю на увазі: я скажу тобі своє ім'я, якщо ти покажеш мені своє.

- Що?

Я дихаю надто часто, надто нерівно.

Він повільно знімає рукавичку, а я починаю панікувати.

- Покажи мені, що ти можеш.

Я так стискаю щелепу, що починають боліти зуби.

- Я не буду тебе торкатися.

- Усе нормально, - він стягує другу рукавичку. - Мені й не потрібна твоя допомога.

- Ні...

- Не переймайся, - усміхається він. - Певний, тобі не буде боляче.

- Ні, - я задихаюся. - Я не буду... Я не можу...

- Добре, - відрізає Варнер. - Це добре. Ти не хочеш завдати мені болю. Мене це тішить.

Він майже закочує очі. Дивиться вниз у коридор. Поглядом знаходить солдата. Підкликає його кивком голови.

- Дженкінз?

При своїх габаритах Дженкінз рухається надзвичайно швидко; він опиняється біля мене за секунду.

- Сер.

Солдат на дюйм схиляє голову, хоч ясно, що він старший за Варнера. Йому не може бути більш ніж 27; невеликий, міцний, коренастий. Скоса позирає на мене. Його карі очі тепліші, ніж я очікувала.

- Мені потрібно, щоб ти провів міс Феррарз униз. Але попереджаю: вона страшенно вперта й намагатиметься вислизнути з-під твого нагляду, - Варнер повільно усміхається. - Не має значення, що вона казатиме чи робитиме, солдате, ти не повинен її відпускати. Ясно?

У Дженкінза розширюються зіниці; він кліпає очима, його ніздрі тріпотять, а пальці судомно стискаються. Він коротко видихає. Киває. Дженкінз не ідіот.

Я починаю бігти.

Затиснута в коридорі, я пробігаю повз приголомшених солдатів, надто наляканих, щоб мене зупинити. Я не знаю, що роблю, чому вважаю, що можу втекти звідси, і куди мені зараз податися. Намагаюся дістатися ліфта, бо, мені здається, так можна виграти час. Я не знаю, що мені робити далі.

Накази Варнера відлунюють від стін і вибухають у моїх вухах. Йому не доводиться мене переслідувати. Інші зроблять брудну роботу за нього.

Переді мною шикуються солдати. Позаду мене.

Біля мене.

Я не можу дихати.

Я кручуся в колі своєї дурості, паніки, болю, викликаних думкою про те, що я мимохіть можу зробити з Дженкінзом. Що він мимохіть зробить зі мною. Що станеться з нами обома, попри наші найкращі наміри.

– Хапайте її, – спокійно промовляє Варнер. Тиша заповнює кожен куточок цієї будівлі. Його голос – єдиний звук у кімнаті.

Дженкінз виступає наперед.

Мої очі сльозяться, і я заплющую їх. Мені складно їх знову розплющити. Я оглядаюся назад на натовп і бачу в ньому знайоме обличчя. Адам дивиться на мене, він нажаханий.

Усе мое тіло палає від сорому. Дженкінз простягає до мене руку.

Мої кістки підгинаються синхронно з ударами серця. Я сповзаю на підлогу, складаючись, немов гофрований папір. Мої руки в цій подраній футболці так болісно оголені.

– Ні, – я затримую простягнуту руку, благаючи очима, вдивляючись в обличчя цього незнайомого чоловіка. – Будь ласка, ні. – Мій голос переривається. – Ви ж не хочете мене торкатися...

– Я й не казав, що хочу, – голос Дженкінза глибокий, спокійний, сповнений жалю. У Дженкінза немає рукавиць, жодного захисту, жодного підготування, жодної можливості захиститися.

– Це був прямий наказ, солдате, – гарчить Варнер, хапаючись за пістолет при боці.

Дженкінз хапає мою руку.

Ні. Ні. Ні.

Я задихаюся.

Кров струменить венами, немов бурхлива ріка, хвилі тепла розходяться тілом. Я відчуваю його біль, відчуваю силу, що витікає з його тіла, удари його серця відлунюють у моєму вусі, і моя голова йде обертом від адреналіну, що переповнює все моє ество.

Я відчуваю живу.

Я б хотіла, щоб це завдавало мені страждань. Я б хотіла, щоб це знищувало мене. Я би хотіла ненавидіти силу, нанизану на мій скелет.

Але ні. Моя шкіра пульсує від чийогось життя, і я не ненавиджу це відчуття.

Я ненавиджу себе за те, що дістаю від цього задоволення. Я насолоджуюся тим, як це – наповнюватися життям, надією і людською силою, більшими, ніж ті, на які я здатна. Його біль дає мені насолоду, про яку я не просила.

І він не відходить.

Але він не відходить, бо не може. Тому що це я маю обірвати контакт. Тому що біль робить його безсилим. Бо він піймався в мою пастку.

Тому що я – Венерина мухоловка. Я смертельна.

Я падаю на спину і б'ю його в груди, відштовхуючи від себе, відштовхуючи його вагу від свого маленького тіла, і його непорушне тіло падає біля мого. Раптом я кричу та намагаюся роздивитися щось крізь запону сліз на своїх очах; я гикаю, я в істериці, нажахана непорушним виразом обличчя цього чоловіка, застиглими хрипами на його паралізованих губах.

Я вириваюсь і подаюся назад. Море солдатів розходиться переді мною. На кожному обличчі подив і відвертий жах. Дженкінз лежить на підлозі, і ніхто навіть не намагається до нього наблизитися.

– Хто-небудь, допоможіть йому, – волаю я. – Хто-небудь, допоможіть йому! Йому потрібен лікар – його треба забрати... він... о господи... що я наробила...

– Джульетто...

– НЕ ТОРКАЙТЕСЯ МЕНЕ... ВИ НЕ ПОВИННІ МЕНЕ ТОРКАТИСЯ...

Варнер знову в рукавицях, він намагається пригорнути мене, намагається пригладити мое волосся, намагається витерти сльози, а я хочу його вбити.

– Джульетто, тобі потрібно заспокоїтися...

– ДОПОМОЖІТЬ ЙОМУ! – кричу я, падаючи на коліна, мій погляд прикутий до постаті на підлозі. Інші солдати нарешті підходять ближче, обережно, немов постраждалий може бути заразним.

– Будь ласка, ви маєте йому допомогти! Будь ласка...

– Кенте, Кертісе, Соледаде. ПОДБАЙТЕ ПРО ЦЕ, – вигукує Варнер, перш ніж схопити мене в обійми.

Я ще шарпаюся, доки світ навколо потьмарюється.

Чотирнадцять

Стеля входить і виходить з фокусу.

Голова важка, зображення розмите, серце калатає. Виразний присмак паніки заліг десь під язиком, і я силуюся пригадати, звідки він. Намагаюся сісти і не можу згадати, чому лежу.

На моїх плечах чиїсь руки.

– Як ти почувашся? – Варнер дивиться на мене згори вниз.

Спогади раптом спалахують перед моїми очима, обличчя Дженкінза спливає у свідомості, і я розмахую кулаками й кричу, щоб Варнер мене облишив, намагаюся вирватися з його рук, але він лише усміхається. Коротко сміється. Притискає мої руки вниз до тулуба.

– Ну, принаймні ти прокинулася, – зітхає він. – На мить ти мене налякала.

Я намагаюся знову оволодіти своїми неслухняними кінцівками.

Кінець ознакомительного фрагмента.

notes

Примечания

Переклад Вікторії Івченко. (Прим. перекл.)

Купить: https://tn.knigapoisk.com/ru/maf-_tagere/znisch-mene

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)